

สัจพยานเตือนตาย

เล่ม 2

โจวเห่าฮุย

周浩暉

เขียน

ภวิชัยพร

แปล

ทดลองอ่าน

แพรวสำนักพิมพ์

กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
ไทยอมรินทร์กรุ๊ป

สารบัญ

1	.....	บทนำ	
4	.....	บทที่หนึ่ง	ผู้การคนใหม่เข้ารับตำแหน่ง
41	.....	บทที่สอง	คลื่นใต้น้ำโหมกระพือ
86	.....	บทที่สาม	ตัวตนของ Eumenides
105	.....	บทที่สี่	ปัญหาแทรกซ้อน
120	.....	บทที่ห้า	การไล่ล่าในสถานีรถไฟใต้ดิน
148	.....	บทที่หก	คนพเนจรสุดขอบฟ้าเหมือนกัน
171	.....	บทที่เจ็ด	ล่อเหยื่อเพื่อซุ่มโจมตี
194	.....	บทที่แปด	การปะทะทางอินเทอร์เน็ต
255	.....	บทที่เก้า	ฆาตกรฆ่าพ่อที่แท้จริง
289	.....	บทที่สิบ	เหยื่อล่อและพันนาการ
320	.....	บทที่สิบเอ็ด	มิตรหรือศัตรูยากแยกแยะ
341	.....	บทที่สิบสอง	ความลัมพันธ์พอลูก
373	.....	บทที่สิบสาม	คดีในคดี
400	.....	บทที่สิบสี่	ยืมมิดทำร้ายคน

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อจบบทโหมโรง ก็ขอเชิญผู้อ่านทุกท่านเข้าสู่เนื้อหาอันเข้มข้นระทึกใจ
เมื่อการขับเคี่ยวชิงไหวชิงพริบระหว่างเจ้าหน้าที่จากกองสืบสวนอาชญากรรมและ
ฆาตกรต่อเนื่อง Eumenides นั้นยังไม่จบ!

ในเล่มสองของนิยาย *สัญญาณเดือนตาย* นี้จะพาทุกท่านย้อนไปหาที่มาที่ไป
ว่า Eumenides คือใคร แล้วทำไมเขาถึงได้กลายมาเป็น Eumenides อย่าง
ทุกวันนี้ นอกจากนี้ยังมีฉากการไล่ล่าอันแสนจะดุเดือด เมื่อผู้ล่าและผู้ถูกล่านั้น
รู้ทางหนีที่ไล่กันเป็นอย่างดี ผลลัพธ์ของการต่อสู้ในครั้งนี้จะเป็นอย่างไร การค้นหา
ตัวตนและการไขคดีอันยาวนานต่อเนื่องมาสิบแปดปีจะออกมาในรูปแบบไหน
คำตอบอยู่ในมือของทุกท่านแล้ว

แพรวสำนักพิมพ์

กันยายน 2563

บทนำ

คืนวันที่ 24 ตุลาคม ปี 2002

คำคืนที่มีดมิด น้ำโคลนเหนียวข้นคลักได้สะพานในอุโมงค์ที่เปลี่ยวลับตาคน ขยะเน่าบูดหลากหลายชนิดกองทับถมเกยกันอยู่บนน้ำตื้นๆ ส่งกลิ่นเหม็น สะอิดสะเอียนคละคลุ้งเกินกว่าใครจะรับไหว นี่คือชอกหลืบที่ถูกหลงลืม ในเมืองใหญ่ที่เสียงดังอีกทีก็ ต่อให้เป็นขอทานเร่ร่อนก็ยังไม่ยินยอมอยู่ใน ที่อย่างนี้สักชั่วประเดี๋ยว

สิบกว่าปีมานี้ พวกเขามักจะเลือกมาเจอกันในสภาพแวดล้อมที่ คล้ายคลึงกับตอนนั้นเสมอ เหตุผลเดียวกันก็คือ พวกเขาไม่อยากถูกบุคคลอื่น ครอบงำ

บรรยากาศในการพบหน้ากันครั้งนี้แตกต่างไปจากครั้งก่อนๆ อย่าง ลึกลับ

นัยน์ตาของคนหนุ่มส่งประกายแวววาว ดูเหมือนเขาจะหวั่นไหวเกินไป ในขณะที่ผู้อาวุโสพยายามทำให้อารมณ์ของฝ่ายตรงข้ามบรรเทาลง

“แกควรไปได้แล้ว...” เขาเปล่งเสียงที่แหบแห้งจนถึงขีดสุดออกมา

“ที่ฉันต้องการจะพูด ก็พูดไปชัดเจนหมดทุกอย่างแล้ว”

แสงสะท้อนของดวงจันทร์บนผิวน้ำ ส่องแวววาวผ่านไปในความ มืดสลัว สะท้อนให้เห็นถึงใบหน้าพิกลพิการน่ากลัวดังปีศาจร้ายของผู้พูด อยู่หรือไม่

คนหนุ่มเงิบไปลักพัก ในที่สุดก็อดไม่ไหว ถامออกมา “ครั้งหน้าพวกเราเจอกันที่ไหน”

“เหอะๆ” เสียงหัวเราะของตัวประหลาดฟังเสียดูไม่ต่างกัน “จะถามไปเพื่ออะไร แกก็รู้ดี ไม่มีครั้งหน้าอีกแล้ว”

ความฉงนพาดผ่านแวตตาของคนหนุ่ม ถึงแม้เขาจะรู้ว่าจุดจบเช่นนี้ช้าเร็วก็ต้องมาถึง แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากับมันจริงๆ กลับยากที่จะปล่อยวางได้

“กลัวเพยตามกลืนของฉันทันเจอแล้ว ฉันจำเป็นต้องตัดขาดกับเขาให้จบสิ้นเสียที” ตัวประหลาดมองไปที่ใบหน้าของคนหนุ่ม “ส่วนแกไม่จำเป็นต้องกลัว แกกลายเป็นคนที่แข็งแกร่งมากพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ฉันคอยชี้แนะอีก”

คนหนุ่มลืเลเล็กน้อย พุดออกมาเสียงเบา “ผมยังมองเห็นหนทางข้างหน้าไม่ชัดเจนเท่าไร”

“ฉันเข้าใจความรู้สึกของแก แกต้องเดินต่อไปได้แน่นอน นี่คือชะตาลิขิต มันถูกกำหนดไว้ตั้งแต่เมื่อสิบแปดปีก่อนแล้ว” ตัวประหลาดพูดอย่างเอื่อยเนื่อย ริมฝีปากของเขabitเบี้ยวแยกออกจากกัน เผยให้เห็นฟันเหลืองๆดำๆ

“แต่ว่า...” คนหนุ่มเหมือนยังอยากพุดอะไรต่อ แต่ตัวประหลาดตัดบทเขาอย่างรวดเร็ว

“มีบางเรื่องที่แกอยากทำมาตลอด...เมื่อฉันทันจากไปแล้วก็ไปทำเถอะ”

ตอนที่พุดประโยคพวกนี้ เห็นได้ชัดว่าตัวประหลาดดูระทมทุกข์อยู่บ้าง จากนั้นเขาก็หมุนตัวกลับ ขยับตัวช้าๆ ไปตามแนวคลองที่ลึกลงไปอย่างยากลำบาก

สายตาของคนหนุ่มจ้องเขม็งไปที่แผ่นหลังของตัวประหลาดนั้น ในใจของเขาเต็มไปด้วยความอาลัยอาวรณ์ แต่ก็รู้ว่าตัวเองไม่สามารถแก้ไขอะไรได้

ไม่ว่าตัวประหลาดนั้นต้องการเดินหน้าไปทางไหน ใครก็ไม่อาจหยุดยั้งเขาเอาไว้ได้

หลังจากที่ตัวประหลาดเดินออกไปจากอุโมงค์ใต้สะพาน แสงจันทร์
วังเวงก็ส่องตรงลงมา เกิดเป็นเงาที่ทอดยาวเบื้องหลังตัวเขา เงียบเหงา
เศร้ารันทด...

สุดท้าย แม่แต่เงาดำนี้ก็กลืนหายเข้าไปในหมอกหนายามค่ำคืน แม้
คนหนุ่มจะเบิกตากว้างขึ้นก็ยังไม่อาจแยกแยะร่องรอยของฝ่ายตรงข้ามได้

ความคิดของเขาก็ปกคลุมไปด้วยหมอกหนาหิบบไม่ต่างกัน

เขาเป็นใคร? แล้วฉันล่ะเป็นใคร?

ทำไมพวกเราถึงมาอยู่ตรงนี้?

คำถามเหล่านี้ทรมานเขามาสิบแปดปีแล้ว

ตอนนี้ถึงเวลาที่ต้องไปหาคำตอบนั้นแล้ว!

กดอ่าน

บทที่หนึ่ง

ผู้การคนใหม่เข้ารับตำแหน่ง

วันที่ 26 ตุลาคม ปี 2002 เวลา 09.25 น.

ซากร้านอาหารปิ้งย่างหยวน ถนนชิงเจิง

สถานที่เกิดเหตุระเบิดมีการชิงแว่นกันของตำรวจสี่เหลืงเส้นยาวเอาไว้ ผู้คนที่มามุงดูถูกกันให้อยู่ภายนอก พวกเขาทุกคนพยายามยัดคอให้ยาวที่สุด ท่าทางเช่นนั้นเหมือนฝูงเบ็ดที่บรรยายไว้ในผลงานของหลู่ซวี่น¹ ไม่มีผิด

ตรงกลางแว่นกันของตำรวจคือซากปรักหักพัง ฝุ่นควันและลมหายใจของผู้ตายจากแรงระเบิดที่เกิดขึ้นในชั่วพริบตานั้นคล้ายกับยังลอยคละคลุ้งอยู่ในอากาศ นักดับเพลิงสิบกว่าคนกำลังยุ่งวุ่นวายอยู่ในกองซากหักพังมือของพวกเขาสาละวนอยู่กับการนำเศษก้อนอิฐก้อนหินออกมา ในกลุ่มพวกเขาที่สวมชุดสีแดง ยังปะปนไปด้วยชายอีกสี่ห้าคนที่สวมชุดสีขาว พวกเขาจับกลุ่มละสองคน ในมือถือถุงพลาสติกสีดำขนาดใหญ่เอาไว้ การทำงานของพนักงานดับเพลิงบางครั้งก็ถูกขัดด้วยชายชุดสีขาว พวกที่ใส่ชุดขาวเหล่านี้จะเดินนำหน้า เก็บของบางอย่างออกมาจากซากที่หักพัง

---

¹ หลู่ซวี่น เป็นนามปากกาของโจว ชูเหริน (周树人) นักเขียนชาวจีนคนสำคัญคนหนึ่งของคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยมักจะเขียนวรรณคดีจีนสมัยใหม่ รวมทั้งวรรณคดีคลาสสิกจีน

เอาใส่ลงไปในถุงพลาสติก ทำทางดูจริงจังอย่างมาก และในเวลาเช่นนี้ บรรดาคนดูที่รายล้อมก็จะเกิดความโกลาหลกันเป็นพักๆ

“จู้ๆ หาเจออีกแล้ว...” เสียงเบาๆ ที่คล้ายคลึงพูดต่อๆ กันไปตาม กลุ่มคนอย่างตื่นตื่น ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เนื่องจากแนวกั้นของตำรวจ ที่ล้อมเอาไว้มีความยาวมากพอ พวกเขาจึงไม่สามารถมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในจุดเกิดเหตุได้อย่างชัดเจน

คนที่สามารถมองเห็นรายละเอียดได้อย่างแท้จริงกลับไม่ได้อยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้น

ใกล้ๆ กับปากทางถนนชิงเจิง มีตึกสำนักงานสูงตระหง่านตั้งเรียงกันเป็นแถว คนหนุ่มที่อยู่ในมุมสูงแห่งใดแห่งหนึ่งของตึกเหล่านี้ ใช้กล้องส่องทางไกลเฝ้ามองทุกอย่างที่เกิดขึ้นตรงซอกหักพัง

ผู้ชายที่สวมชุดขาวล้วนเป็นแพทย์นิติเวชที่มาจากฝ่ายตำรวจของเมืองมณฑล ส่วนของที่พวกเขาเอาใส่ลงไปถุงพลาสติกก็คือซากร่างมนุษย์แต่ละชิ้น

“อาจารย์...” คนหนุ่มพึมพำเบาๆ อยู่ตลอดเวลา ใบหน้าปรากฏความรู้สึกอันซับซ้อนยากจะบรรยายได้ นอกจากความโศกเศร้าและอาลัย-อาวรณ์แล้ว ที่มากกว่านั้นคือความสับสนอันลึกล้ำ

ตัวประหลาดนั้นจากไปแล้ว สำหรับร่างกายพิกลพิการของเขา บางทีความตายอาจเป็นการปลดปล่อยอย่างหนึ่ง แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ สำหรับคนหนุ่มแล้วออกจะโหดร้ายเกินไปสักหน่อย ปริศนาเหล่านั้นที่ทำให้เขาต้องทุกข์ทรมาน นอกจากตัวประหลาดนั้นแล้ว ยังจะมีใครที่ให้คำตอบได้อีก

ยังดี อย่างน้อยฉันก็รู้ว่าควรเดินไปทางไหน ในเวลานี้คนหนุ่มเก็บกล้องส่องทางไกล ปล่อยให้ตัวเองเงียบๆ ด้วยประโยค

‘แกต้องเดินต่อไปได้แน่นอน นี่คือชะตาชีวิต’ อาจารย์พูดแบบนี้
ดังนั้น เขาจะต้องเดินต่อไป

วันที่ 28 ตุลาคม เวลา 15.17 น.

โรงแรมวอนเพิงคือโรงแรมระดับห้าดาวที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่เจริญที่สุดของเมืองมณฑล การตกแต่งภายในเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ ในส่วนของห้องชุดจะอยู่ด้านบนสุดของอาคารสามสิบหกชั้นแห่งนี้ หน้าต่างบานยาวจากเพดานจรดพื้นขนาดใหญ่ ทำให้แขกที่เข้าพักสามารถมองลงมาเห็นทิวทัศน์ทั้งหมดของเมืองได้โดยไม่มีสิ่งกีดขวางสายตาใดๆ

ต่อให้เป็นช่วงโลว์ซีซั่น ค่าเข้าพักหนึ่งวันของห้องชุดแบบนี้ก็ยังเกินกว่าพันหยวน

อู๋หยินอู๋เป็นชายแก่อายุใกล้ 60 ปี นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาได้เข้ามาอยู่ในสถานที่หรูหราแบบนี้ เมื่อนั่งอยู่บนโซฟาหนังแท้อันอ่อนนุ่มก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกตื่นเต้นเนื่องจากได้รับความเมตตาอย่างคาดไม่ถึงนี้ เขาเอามือทั้งสองข้างวางไว้บนหัวเขา นั่งหลังตั้งตรง เหมือนกลัวจะทำให้โซฟาตัวนั้นเกิดความเสียหาย

นอกจากอู๋หยินอู๋แล้ว ในห้องชุดยังมีวัยรุ่นอีกสามคน ท่าทางของพวกเขาในตอนนี้อาจต่างไปจากผู้อาวุโสโดยสิ้นเชิง มาอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยเช่นเดียวกัน แต่พวกเขากลับไร้ซึ่งความระมัดระวังตัวใดๆ นอกจากเดินสวนกันไปมาทั่วห้องแล้ว ยังหยิบจิบของตั้งโชว์ราคาแพงต่างๆตามใจชอบ

วัยรุ่นสามคนนี้เป็นผู้ชายสอง ผู้หญิงหนึ่ง แต่งตัวแปลกประหลาดแค่เห็นก็รู้ได้ว่าเป็นคนหนุ่มสาวประเภท ‘พวกไม่ได้เรื่อง’ บางทีการเรียกพวกเขาว่า ‘คนหนุ่มสาว’ ก็อาจเป็นคำที่เกินจริงไปหน่อย ในความเป็นจริงแล้วพวกเขายังเป็นเพียงแค่เด็กวัยรุ่นที่กำลังโต อายุประมาณ 16 - 17 ปีเท่านั้น

เด็กชายหนึ่งในสองห้อยต่างหูสีเหลืองขนาดใหญ่หนึ่งอันไว้บนหูขวา เหมือนว่าเขาจะเดินไปเดินมาจนเหนื่อย จึงทิ้งตัวลงบนโซฟาที่อ่อนนุ่มขนาดสองเมตรกว่าอย่างสบายอารมณ์ คนแก่อนั่งอยู่ออกไปไม่กี่นาทีก็เดือดร้อนไปด้วย ร่างกายที่แต่เดิมตั้งตรงต้องขยับโยกไหวไปตามโซฟาอยู่สองที

“แม่งเอ๊ย สบายจริงๆ” เจ้าต่างหูเหลืองหัวเราะ “ฮิฮิ” ฟังดูชั่วร้าย

“พวกเธอระวังกันหน่อย” อุ๋หยีนอุ๋พูดเสียงต่ำ สามส่วนดูเหมือนจะตำหนิ แต่อีกเจ็ดส่วนกลับดูเหมือนขอร้องเสียมากกว่า เจ้าต่างหูเหลืองไม่แม้แต่จะสนใจโยติคำเกลี้ยกล่อมของคนแก่ ทำเหมือนว่าอีกฝ่ายไม่มีตัวตน ในเวลานี้ความสนใจของเขาถูกเพื่อนตัวเอง – เด็กชายที่หนีบผมเป็นลอนหยิกดึงดูดไปเสียหมด ฝ่ายหลังเพิ่งจะเปิดตู้เย็นเล็กที่ตั้งอยู่บนโต๊ะวางของ เหมือนค้นพบอะไรบางอย่าง

“เฮ้ย แกอย่างงูบิบินคนเดียวล่ะ! มีของดีอะไรเอาออกมาให้หมด!” เจ้าต่างหูเหลืองเอะอะเสียงดัง

เจ้าผมหยิกดึงหัวออกมาจากตู้เย็น ในมือมีเบียร์เพิ่มขึ้นมาอีกสองกระป๋อง เขาโยนกระป๋องหนึ่งมาให้เจ้าต่างหูเหลือง ส่วนตัวเองเปิดอีกกระป๋อง ยกขึ้นดื่มหนึ่งอีกอย่างสบายใจ

“พวกเธออย่าหยิบอะไรมั่วซั่ว ของพวกนี้ต้องเสียเงิน” อุ๋หยีนอุ๋ออกปากอีกครั้ง อาจเพราะรู้ว่าคำพูดของเขาไม่มีประโยชน์อะไร น่าเสียที่ใช้จ่ายอย่างลงอย่างจนใจ

“ยังงี้ก็มีคนออกตังค์ให้อยู่แล้วนี่ จะกลัวอะไร” เด็กผู้หญิงเดินออกมาจากมุมหนึ่งของห้อง ใบหน้าของเธออ้วนกลม เส้นผมส่วนใหญ่ถูกย้อมเป็นสีแดง

เจ้าผมหยิกยื่นเบียร์ในมือส่งให้กับเด็กผู้หญิง “เอาสักหน่อยไหม”

“ใส่หัวไป ใครจะกินของเหลือเดนจากแก” เด็กผู้หญิงตอบกลับอย่างหยาบคาย เธอเปิดตู้เย็นเอง หยิบโค้กออกมาหนึ่งกระป๋อง มือดึงที่ฝาตู้เย็นไปปากก็ยิ้มกริ่มและถามคนแก่ไปด้วย “อาจารย์อู๋ คุณเอาด้วยไหม”

อุ๋หยีนอุ๋โบกมือเป็นพัลวัน “ไม่เอาๆ...”

เจ้าต่างหูเหลืองลุกขึ้นนั่งตัวตรงบนโซฟา มือหนึ่งจับขาของอุ๋หยีนอุ๋เอาไว้ อีกมือหนึ่งถือกระป๋องเบียร์ยื่นมาที่ปากของอีกฝ่าย ขยิบตาพูด “เอาสิ ดื่มสักหน่อยน่า”

อุ๋หยีนอุ๋ผลักมือของอีกฝ่ายออก เขาเริ่มโกรธขึ้นมาบ้างแล้ว “ทำอะไรของเธอ ฉันบอกว่าจะไม่เอา”

“เขาบอกแล้วว่าไม่เอา บังคับไปก็ไม่มีประโยชน์” เจ้าผมหยิกพูดจา ยั่วเย้า มุมปากปรากฏรอยยิ้มชั่วร้าย เด็กอีกสองคนเข้าใจความหมายสัปดนที่แฝงอยู่ในคำพูดเขาทันที ทั้งหมดหัวเราะเสียงดังอย่างเหิมเกริม

เสียงหัวเราะยิ่งทำให้ਉหฺยอินอุกระอักกระอ่วนเข้าไปใหญ่ ‘คนคนนั้นทำไมถึงยังไม่มาสักที’ เขาแอบบ่นอยู่กับตัวเองในใจ การที่ต้องเผชิญหน้ากับนักเรียนสามคนนั้นตามลำพัง เป็นการดูหมิ่นศักดิ์ศรีของเขาอย่างแท้จริง

ส่วนเด็กสามคนนั้นหลังจากหัวเราะกันไปแล้ว ก็ดูเหมือนจะคิดถึงปัญหาข้อเดียวกันอยู่

“ยังงั้นกันแน่นะ คนที่นัดแกละ” เจ้าต่างหูเหลืองพูดและมองเจ้าผมหยิก “คงไม่ใช่ว่าเขาเบี้ยวแกลแล้วหรอกระ”

“แค่ห้องหุหุหุห้องนี้ก็บอกได้แล้วว่าไม่มีทางเบี้ยว! เข้าใจปะ” เจ้าผมหยิกปรายตามองดูถูกอีกฝ่าย แล้วต็มเบียร์อีกๆ ลงคออย่างมีความสุข

“แต่จะให้เสียเวลาอยู่แบบนี้ก็ไม่ควรมั้ย” เด็กหญิงเริ่มไม่พอใจ “ฉันนัดเพื่อนในเน็ตไว้ว่าจะไปช้อปปิ้งกัน แกร็บตามเจ้านั้นมาให้ไวเลย”

เจ้าผมหยิกคิดตาม หยิบมือถือเครื่องหนึ่งออกมา เมื่อหาเบอร์เจือกักโตโทรออก เขาเอามือถือแนบหูอยู่ชั่วครู่ คิ้วก็ขมวดขึ้นมาในทันใด เหมือนมีอะไรแปลกๆ

“ทำไมเหอ?” เด็กผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างๆ ถามขึ้น

เจ้าผมหยิกยกนิ้วหนึ่งขึ้นมาจากกระป๋องเบียร์ ตั้งไว้บนริมฝีปาก ทำเสียง “ซูว์” สายตาย้ายไปที่ประตูของห้องชุด

ในห้องเงียบเสียงลงชั่วครู่ เวลานี้คนทั้งหมดล้วนได้ยินเสียงดนตรีที่ตั้งขึ้น

แม้ว่าจะเป็นแค่เสียงริงโตนมือถือ แต่ความเยือกเย็นสบายหูของเสียงดนตรีนั้น กลับแฝงไปด้วยท่วงทำนองที่ทำให้คนเกิดความครุ่นคิดอย่างหาที่สิ้นสุดมิได้

และดนตรีนี้ลอยมาจากนอกประตูที่ปิดไว้อย่างสนิทพอดี

แป๊บเดียว เสียงดนตรีก็หยุดลงกะทันหัน จากนั้นประตูห้องก็ค่อยๆ เปิดออก ภายใต้อายสาดประหลาดใจของทุกคน ชายคนหนึ่งเดิน

เข้ามาจากด้านนอก

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่ง เสื้อผ้าแม้จะดูธรรมดา แต่การสวมใส่กลับทำให้ผู้นั้นประหลาดใจ นอกจากสวมถุงมือผ้าสีดำซึ่งไม่เข้ากับฤดูกาลไว้ที่มือทั้งสองข้างแล้ว บนศีรษะยังสวมหมวกโอ้โม่สีดำ เหมือนอยู่ในภาพยนตร์สยองขวัญ หมวกโอ้โม่ใบนี้ปิดบังใบหน้าของเขาทั้งหมด เห็นเพียงแค่ดวงตาเปล่งประกายคู่อใหญ่

“คุณ...คุณคือ?” อุ๋หยินอุ้งลุกขึ้นยืน เอ่ยปากถามเสียงไม่สบายใจ

“ผมคือคนที่นัดพวกคุณ” ชายหนุ่มพูดไป หลังมือก็เอื้อมไปปิดประตูห้องอย่างแน่นหนา ยามพูดน้ำเสียงของเขาต่ำลึก แต่คำที่เอ่ยออกมากลับชัดเจนยิ่งนัก

เจ้าผมหยิกเริ่มโอ้อวด ‘อารมณัชนั’ ของตัวเองอีกครั้ง “พี่ชาย เป็นอะไรนะ หน้าที่ถูกล้อตีมาอะ” เจ้าต่างหูเหลืองและเด็กหญิงผมแดงแสดงอาการเข้าหากันอย่างดีด้วยการหัวเราะขึ้นมาเสียงดัง

ชายหนุ่มไร้ซึ่งการตอบสนองต่อมุกตลกนั้น เขาลากเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่งที่อยู่ข้างโต๊ะวางของออกมา ขวางทางเข้าออกของห้องรับแขกเอาไว้ จากนั้นจึงนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ สายตาค่อยๆ กวาดไปที่ร่างของเด็กชายและเด็กหญิงทั้งสามคน สายตาของเขาไม่ได้ดูร้าย แต่กลับมีความกดดันอันไร้ตัวตนแฝงอยู่ในนั้น ความกดดันนั้นบีบให้ทุกคนเงยส่งบลงอย่างรวดเร็ว

เวลานี้ชายหนุ่มถึงได้เปิดปากพูดอีกครั้ง “นั่งลงกันให้หมด”

น้ำเสียงหนักแน่นของเขาแสดงออกถึงคำสั่งอยู่ในที เหมือนกับเวลาผู้บังคับบัญชาทหารออกคำสั่งกับผู้ใต้บังคับบัญชาของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องตะโกนเสียงดัง และไม่จำเป็นต้องใช้ประโยคเข้มงวด แต่ทุกคำที่พูดออกมาล้วนทำให้คนรู้สึกยากที่จะต่อต้าน

อุ๋หยินอุ้งนั่งกลับลงไปบนโซฟาทันที เด็กน้อยทั้งสามถึงแม้จะไม่เชื่อฟังอย่างเขา แต่ในเวลานี้ใจของพวกเขาเริ่มรู้สึกกระสับกระส่ายขึ้นมาบ้างแล้ว เจ้าต่างหูเหลืองและเด็กหญิงผมแดงมองไปที่เจ้าผมหยิกอย่างลังเล ดูท่าฝ่ายหลังจะเป็นบุคคลศูนย์กลางของพวกเขาทั้งสามคน

เจ้าผมหยิกคิดไปคิดมา รู้สึกว่าไม่ควรจะยอมง่าย ๆ เขายึดคอขึ้น

แค้นเสียง “หิ” ออกมาคำหนึ่งก็เปลี่ยนหัวข้อ พุดไปเรื่องอื่น “พวกเราที่นี่อย่างมีเงื่อนไขนะ คุณทำตามเงื่อนไขของเราก่อนแล้วค่อยมาคุยกัน”

ชายหนุ่มยกมือขวาขึ้นมา ปรากฏให้เห็นช่องสี่แดงที่อยู่ในมือเขาสามช่อง “รับไปสิ”

อีกฝ่ายตรงไปตรงมาเช่นนี้ กลับทำให้เจ้าผมหยิกลังเลสองจิตสองใจ หลังจากที่ยังไปสักพัก เขาถึงเดินมาข้างหน้าสองก้าว รับช่องแดงทั้งสามมา

“อันนี้ของนาย อันนี้ให้เด็กผู้หญิง อีกอันให้เพื่อนของนาย” ชายหนุ่มแจกแจงทีละช่อง ช่องแดงที่ว่ามาอยู่ในมือของทุกคนอย่างรวดเร็ว ส่วนอุ้ยยืนอยู่กลับกลายเป็นเหมือนส่วนเกิน เขาจ้องมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าอย่างงุนงง ในหัวมีแต่ความสับสน

เจ้าต่างหูเหลืองเปิดช่องออกก่อนเป็นคนแรก ในช่องแดงมีแค่กระดาษบาง ๆ หนึ่งแผ่น เห็นได้ชัดว่าไม่ตรงกับที่พวกเขาคาดหวังเอาไว้ พอเขาเห็นเนื้อหาที่เขียนไว้ในกระดาษที่มีตัวอักษรพอนต์ฝางซึ่งไล่ขึ้นมาอยู่สามสี่บรรทัดก็ตะโกนออกมาอย่างควบคุมไม่อยู่ “แม่งเอ๊ย นี่มันอะไรกันวะ”

เจ้าผมหยิกก็เห็นกระดาษแผ่นนั้นที่เป็นของตัวเองแล้วเช่นกัน บนนั้นมี

หนังสือบอกกล่าวความตาย

ผู้รับโทษ : เชียกวันหลง

ความผิด : ดูหมิ่นอาจารย์ผู้สอน

วันสำเร็จโทษ : วันที่ 28 ตุลาคม

ผู้ลงทัณฑ์ : Eumenides

“ระยำ แกปั่นหัวพวกเรานั่นเธอ” เจ้าผมหยิกก็เห็นกระดาษแผ่นนั้นที่เป็นของตัวเองแล้วเช่นกัน จึงโกรธจนขยำกระดาษเป็นก้อนกลม แล้วขว้างไปที่ชายหนุ่ม

“ไม่มีใครปั่นหัวพวกแกทั้งนั้น” น้ำเสียงของชายหนุ่มเพิ่มความเย็นชา

ขึ้นมาในฉับพลัน “พวกแกคือนักโทษที่ถูกเลือกมาจากผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ส่วนฉันคือผู้ลงทัณฑ์ ยูเมนิดิส”

“แกหลอกใครวะ พวกคนใช้เน็ตหน้าโง่อย่างพวกแก ฉันเห็นมาเยอะแล้ว แม่...ใส่หมวกไอ้โง่แล้วคิดว่าตัวเองเป็นไอ้แมงมุมหรือไง ใส่หัวไปให้ไกลเลย!” เจ้าผมหยิกด่ากลับเสียงดัง

“นี่...นี่มันอะไรกัน” ผู้อาวุโสเห็นสถานการณ์เริ่มไม่ถูกต้อง จึงลุกไล่ลูกกลนลุกขึ้นไปยืนอยู่ข้างเด็กหญิงผมแดง อ่านกระดาดในมือของอีกฝ่ายไปพร้อมกัน อยู่ๆ กระดาดที่อยู่ด้านหน้าเขาแผ่นนั้นก็ลั่นขึ้นมา และสาเหตุของการลั่นนั้นก็มาจากมือของเด็กหญิงผมแดง อุ้ยหนีอยู่ย่ำสายตาไปมองเด็กหญิงอย่างแปลกใจ กลับพบว่าใบหน้าของเด็กหญิงบัดนี้ซีดเผือด

“เขาไม่ใช่คนใช้อินเทอร์เน็ตทั่วไป เขาคือยูเมนิดิส...พระเจ้า เขาคือยูเมนิดิส!” อารมณ์หวาดหวั่นที่มากเกินไปทำให้เสียงของเด็กหญิงยิ่งฟังดูประหลาด

เจ้าต่างหูเหลืองและเจ้าผมหยิกขมวดค้อมองเด็กหญิง เห็นได้ชัดว่าไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น

“เขาเป็นนักฆ่า เข่าคนได้จริง ๆ...” เด็กหญิงเอื้อมมือมาจับแขนเจ้าต่างหูเหลืองไว้อย่างหวาดผวา

“สัปดาห์ก่อนเข่าผู้หญิงที่ซบปีเอ็มดับเบิลยู ในเน็ต...ในเน็ตมีคนพูดถึงเขาเยอะมาก!”

อารมณ์ของเด็กหญิงถ่ายทอดไปยังเพื่อนของเธอ เด็กทั้งสองก็เริ่มมีอาการกลัวจนตัวสั่นปรากฏให้เห็น นักฆ่าแห่งเมือง...หญิงซบปีเอ็มดับเบิลยู...ชาวพวกนี้ พวกเขาก็เคยได้ยินมาเหมือนกัน หรือว่านักฆ่าคนนั้นก็คือผู้ชายที่อยู่ข้างหน้านั้น

เพราะไม่มีใครพูด ในห้องจึงเงียบสงบลง และความเงียบช่วงระยะเวลาสั้นๆ นี้กลับถูกทำลายลงด้วยคนที่เรียกตัวเองว่า Eumenides อย่างรวดเร็ว

“วันที่สิบเอ็ดเดือนก่อน พวกแกถูกเหยียดหยามอาจารย์อุ้ยหนีอยู่ที่กำลังสอนอยู่ในห้องเรียนอย่างกำเริบเลิ่บสาน ไม่เพียงเท่านี้ พวกแกยัง

ใช้กล้อง DV² บันทึกขั้นตอนการดูหมิ่นทั้งหมดที่เกิดขึ้น และเอาวิดีโอส่วนหนึ่งที่ยาวถึงห้านาทีโพสต์ลงในอินเทอร์เน็ตด้วย แม้ว่าจะถูกประณามจากคนทั่วไป แต่จนถึงทุกวันนี้ ก็ยังไม่เห็นว่าพวกแกจะสำนึกได้อย่างจริงจังตรงไหน สำหรับความผิดแบบนี้ พวกแกยังมีอะไรอยากจะทำอีกไหม” น้ำเสียงทุ้มต่ำของชายหนุ่มค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเสียงสูงและก้องกระหึ่มแรงโทะประทุออกมาชัดเจน

ภายใต้บรรยากาศกดดัน ทุกคนเริ่มรู้สึกเสียใจที่หลับหูหลับตายอมรับคำเชิญจากคนแปลกหน้า เจ้าต่างหูเหลืองไปยืนรวมอยู่ข้างเจ้าผมหยิก ถามด้วยความหวาดกลัว “ทำยังไงดี”

“พวกเรากลับกัน ไม่ต้องไปสนมัน” เจ้าผมหยิกกัดฟันพูด แต่เขาก็ค้นพบอย่างรวดเร็วว่าความคิดของตัวเองนั้นไม่สามารถเป็นไปได้ เพราะชายผู้นั้นนั่งอยู่ตรงทางเข้าห้องรับแขกของห้องชุดพอดิ เขาขวางทางออกไปยังประตูห้องอย่างสมบูรณ์ คิดจะเดินออกไปจากห้องนี้ จำเป็นต้องกระโดดข้ามเขาไปก่อนถึงจะได้

“แม่เอ๊ย หลีกทางไปนะโว้ย!” เจ้าผมหยิกพยายามแสดงอำนาจของตัวเองออกมา แต่พอเผชิญหน้ากับชายคนนั้น ความกล้าหาญของเขาก็อ่อนแอเกินไป

ชายหนุ่มทำเพียงแค่นั่งเฉยๆ “แกเข้ามาสิ” ร่างกายของเจ้าผมหยิกสั่นอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้

“ไม่ เธออย่าไปนะ” อุ๊หยินอยู่เข้ามาห้ามระหว่างเจ้าผมหยิกกับชายหนุ่ม เขาก้มหัว พูดกับชายคนนั้นด้วยท่าทางอ่อนแอ “พวกเราขอโทษกันแล้ว ขออภัยพวกคุณละ อย่าทำให้พวกเราลำบากใจอีกเลย”

หลังจากที่วิดีโอเหยียบย่ำศักดิ์ศรีของอาจารย์ถูกโพสต์ลงในอินเทอร์เน็ต สร้างความโกรธแค้นให้กับผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจำนวนมากในทันที ช่วง

---

² กล้องถ่ายวิดีโอดิจิทัล (Digital Video Camera) เรียกย่อๆ ว่ากล้องประเภท DV สามารถถ่ายภาพเคลื่อนไหวและบันทึกเก็บหรือโอนถ่ายลงคอมพิวเตอร์ได้ โดยมากจะบันทึกลงบนขนาดเล็กในรูปแบบดิจิทัลก่อน

สองสามวันแรกมีคนจำนวนไม่น้อยพากันมาที่หน้าโรงเรียนเพื่อดักรอพวกเด็กนักเรียนที่กำลังรีบเสียบसानเหล่านั้น ภายใต้งานกดดัน เจ้าผมหยิกเคยมาขอโทษฮุยฮุยฮุยจริง พอในเวลาฮุยฮุยฮุยพูดว่า “ขออภัยพวกคุณละ” เห็นได้ชัดว่าเอาชายหนุ่มไปรวมเข้าเป็นประเภทเดียวกับพวกชาวเน็ต แต่ในความเป็นจริง ความร้ายแรงนี้นั้นเกินกว่าที่เขาคิดไว้

“ขอโทษ?” ชายหนุ่มหัวเราะเสียงเย็น “ก่อนที่จะผมจะเข้ามาในห้องก็ยื่นสังเกตอยู่หน้าประตูนานแล้ว คุณคิดว่าคำขอโทษของพวกเขาจะมีความหมายอันหรือ?”

ฮุยฮุยฮุยส่ายปากขึ้นด้วยความสนใจ ใช่แล้ว เด็กนักเรียนพวกนี้ไม่เคยให้ความเคารพในตัวเขาอย่างจริงจังเลยสักครั้ง คำที่บอกว่าขอโทษก็เป็นเพียงแค่คำพูดคำหนึ่งเท่านั้น ก่อนหน้านั้น พวกเขาก็ยังเล่นสนุกและเหยียดหยามตนเองเหมือนเป็นเพียงของเล่นชิ้นหนึ่ง แต่การปฏิบัติตัวต่อนักเรียนที่โง่เขลาและร้ายกาจเหล่านี้ เขาที่เป็นคนอ่อนแอมาตั้งแต่เกิดจะไปรับมืออะไรได้

“ความผิดฐานดูหมิ่นอาจารย์...” ชายหนุ่มให้คำจำกัดความการกระทำของพวกเด็ก ๆ และในตอนนั้นเอง สายตาของเขาจู่ ๆ ก็เลื่อนลอย ดูเหมือนว่ากำลังคิดถึงเรื่องและคนอื่นอยู่

เขาเองก็มีอาจารย์ นั่นคือคนที่ชีวิตนี้เขาสนิทสนมมากที่สุดและให้ความเคารพมากที่สุด คนคนนั้นได้จากเขาไปตลอดกาลแล้ว

ของบางอย่างมีค่ามากเกินไป ยิ่งสูญเสียไปก็ยิ่งรู้สึกว่ามันมีค่า แต่คนบางคนไม่เพียงแต่ไม่รู้จักรักษาไว้ให้ดี ซ้ำยังโยนของมีค่าเช่นนั้นลงกับพื้นดิน เหยียบย่ำตามอำเภอใจ! พอคิดถึงเรื่องพวกนี้ เขาก็เริ่มควบคุมอารมณ์ของตัวเองไม่อยู่เล็กน้อย

ดังนั้นหลังจากที่เขาถึงความคิดกลับคืนมา ดวงตาทั้งสองข้างจึงเหมือนตะปูที่ทิ่มแทงไปบนร่างของพวกเจ้าผมหยิกอย่างโหดร้าย จากนั้นเขาจึงพูดส่อคำลอดไร้นอกมา “อภัยให้ไม่ได้!”

เด็กทั้งสามคนพอเห็นสายตาเฉียบคมที่สอดส่องมา ก็ถอยหลบไปข้างหลังพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย ฮุยฮุยฮุยกลับทำหน้าระทมทุกข์ เอ้ย

ขอร้องอีกครั้ง “เรื่องนี่...ไม่ได้ร้ายแรงขนาดนั้น พวกเขา...พวกเขาล้อเล่นกับฉันเฉยๆ ฉันเป็นอาจารย์ของพวกเขา คุณมีความคิดอะไร สามารถ...สามารถคุยกับฉันก่อนได้”

อาจารย์ที่ถูกระรานและเหยียดหยาม ในเวลานี้กลับมาช่วยพูดให้ตัวเอง พวกเจ้าผมหยิกจึงเหมือนได้เจอกับพ่อพระมาโปรด ใบหน้าปรากฏถึงความคาดหวังให้เห็น

“อาจารย์? ตอนนี้คุณรู้แล้วเหรอว่าตัวเองคืออาจารย์ ตอนที่นักเรียนพวกนี้ระรานคุณอย่างร้ายกาจ ทำไมคุณถึงคิดไม่ได้ว่าตัวเองคืออาจารย์” สายตาของชายหนุ่มย้ายมาที่ตัวของผู้อาวุโส แต่ท่าทีกลับไม่ได้นุ่มนวลลง เพราะสาเหตุนี้ หลังจากที่เจียบไปครู เขาจึงจี้ถามอีกประโยค “คุณรู้หรือไม่ว่าอาจารย์คืออะไร”

อุ้ยหน่อเจียบกริบ เหมือนไม่รู้ว่าควรจะตอบคำถามเช่นไร

“อาจารย์ คือผู้ชี้แนะสั่งสอน ถ่ายทอดความรู้ ไขความสงสัย... คุณลองมองเด็กนักเรียนพวกนี้ของคุณ คุณชี้แนะสั่งสอนอะไร ถ่ายทอดความรู้อะไร ไขความสงสัยอะไร” ชายหนุ่มโยนคำถามใส่เป็นชุด

“เกิดเรื่องเหยียดหยามอาจารย์ทำลายความเป็นครูอย่างนี้ คุณเองก็มีความรับผิดชอบที่ปฏิเสธไม่ได้ วันนี้ที่ผมนัดคุณมาด้วย ก็เพื่อให้คุณได้มาเห็นด้วยตาตัวเองถึงผลร้ายที่เกิดจากการปล่อยปละละเลยนักเรียนและความซลาดก๊ลัวของคุณเอง”

คำพูดของชายหนุ่มทิ่มแทงเข้าไปในจุดที่เจ็บปวดของอุ้ยหน่อ เขาถ่มน้ำลายด้วยความละอายใจ พูดยอะไรไม่ออกไปชั่วคราว ความหวังของนักเรียนเหล่านั้นก็สูญสลายลงไปด้วย แต่ตอนนี้เจ้าผมหยิกกลับเกิดแรงฮึดขึ้นมา เป็นความกล้าหาญเนื่องจากถูกบีบให้จนตรอก เขาเอื้อมมือไปที่เอวด้านหลัง ในมือก็ปรากฏขวานขนาดเล็กเพิ่มขึ้นมาหนึ่งเล่ม

เพราะได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์เกี่ยวกับพวกนักเลง นักเรียนหลายคนในโรงเรียนที่ชอบไป ‘มั่วสุม’ อยู่ข้างนอกมักจะพกอาวุธร้ายแรงอย่างขวานหรือมีดสปาด้าซ่อนไว้กับตัวเสมอ อาวุธพวกนี้ส่วนใหญ่แล้วเป็นแค่อุปกรณ์ที่เอาไว้มข่มขู่คนอื่นเท่านั้น น้อยครั้งที่จะได้ใช้งานจริง ดูท่า

วันนี้จะต่างออกไป หลังจากที่เจ้าผมหยิกกำขวานเล่มนั้นไว้ในมือแล้ว อยู่ๆ ความกล้าหาญก็เพิ่มขึ้นมามากมาย

“แกจะถอยหรือไม่ถอย” เขาใช้ขวานชี้ไปที่ชายหนุ่มคนนั้น “ถ้าแกยังไม่ถอยไปอีก ฉันจะไม่เกรงใจแล้วนะ!”

“แกเข้ามาสิ” ชายหนุ่มยังคงพูดด้วยน้ำเสียงเบาๆ เช่นก่อนหน้านี้ ต่อให้ผมขวานแบบนี้ก็ร้ายเล่ม ก็ไม่อยู่ในสายตาของเขาสักนิด

เจ้าผมหยิกกัดฟัน คราวนี้เขาพุ่งตรงเข้าไปหาอีกฝ่ายจริงๆ

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนอย่างไม่อนาทรร้อนใจ ยืนมือซ้ายออกไปข้างเดียว ข้อมือขวาของเจ้าผมหยิกที่ถือขวานอยู่ก็ถูกบิดกลับ ชายหนุ่มออกแรงอีก แค้นนิดหน่อย เจ้าผมหยิกก็เจ็บปวดจนเปิดปาก

เขาร้อง “โอ๊ยๆ” ทั้งตัวหมุนเป็นครึ่งวงกลมตามไปด้วย กลายเป็นยืนหันหลังให้กับชายผู้นั้น ฝ่ายหลังยืนมือขวาออกมา วางนิ้วชี้กับนิ้วกลาง ชิดกันแล้วขีดเบาๆ ลงบนลำคอของเจ้าผมหยิก เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดของเจ้าผมหยิกหายไปพร้อมกับการขีดนี้ ตาของเขาเบิ่งกว้าง เหมือนกับกำลังเผชิญเรื่องน่ากลัวที่สุดในโลกลูกอยู่

พวกคนอื่นๆ ที่มองดูอยู่เข้าใจได้ในทันทีว่าเรื่องน่ากลัวนั้นคืออะไร ที่ลำคอของเจ้าผมหยิกปรือออกเป็นบาดแผลที่ทั้งลึกทั้งยาว เลือดสดๆ พุ่งทะลักออกมา สาดกระเซ็นลงบนพรมหุหราในห้องรับแขก คล้ายกับว่าชายหนุ่มไม่ยอมให้ตัวเองต้องแปดเปื้อนคราบเลือด แค่น้อยมือซ้ายออกเบาๆ ร่างของเจ้าผมหยิกก็ล้มลงไปกับกองอยู่กับพื้นทันที หลังจากตื่นนอนอยู่ไม่กี่ครั้งก็หยุดนิ่งไม่ขยับอีก

เสียงกรีดร้องของคนที่เหลือดังขึ้นพร้อมๆ กัน แทบจะเสียดแทงให้เยื่อแก้วหูของคนอื่นแตกไปด้วย แต่ชายหนุ่มกลับไม่ได้กังวลใจเรื่องเสียงนั้นเลย เขาเลือกห้องพักที่หุหราขนาดนี้ เพราะให้ความสำคัญกับประสิทธิภาพอันยอดเยี่ยมในการกักเก็บเสียงของห้อง

แม้จะสังหรณ์ใจได้ถึงางร้ายตั้งนานแล้ว แต่ภาพความโหดเหี้ยมในการสังหารนี้ก็ยังไม่สะพรึงกลัวเกินไป กะทันหันเกินไปอยู่ดี อุ้หยินอู้ อึ้งไปพักใหญ่ถึงได้ร้องเหมือนคนที่เพิ่งหลุดออกมาจากความฝัน

“คุณฆ่าคน! คุณฆ่าคนได้ยังไง ทำไมคุณต้องฆ่าแกงกันด้วย” เสียงของเขาเจือสละอื่น ยิ่งทำให้ดูอับจนหนทางและอ่อนแอเข้าไปใหญ่

ขณะที่เด็กหญิงถอยหลังไปที่มุมห้อง เจ้าต่างหูเหลืองกลับเล็งหาช่องว่างแล้วพุ่งตรงไปที่ประตู แต่เห็นชัดว่าสำหรับชายผู้นั้นแล้ว การเคลื่อนไหวของเขายังเชื่องช้าเกินไป ฝ่ายหลังยื่นแขนซ้ายออกไปสบายๆ ผู้ที่คิดหลบหนีก็ถูกล็อกเข้ามาอยู่ที่ช่วงหน้าอกของเขาอย่างแน่นหนา เหมือนกับลูกนกตัวหนึ่งที่ไร้ความสามารถในการจะดิ้นรนหลบหนี

“อย่าฆ่าคนอื่นอีกเลย ขอร้องละ อย่าฆ่าคนอื่นอีกเลย!” เมื่อสายตาเห็นมือขวาของชายหนุ่มยกขึ้นมาอีกครั้ง อุ๋หยินอุ๋กึกเขาลงไปบนพื้นดัง “พลັก” เอาหัวโขกพื้นเพื่อขอร้องคนเบื้องหน้า

มือขวาของชายหนุ่มหยุดอยู่กลางอากาศ “คุณไม่ยากให้ผมลงโทษเขาหรอก”

ตัวของเจ้าต่างหูเหลืองสั่นสะท้านราวกับตะแกรงร่อนรำข้าว ของเหลวร้อนๆ ไหลซึมออกมาจากหว่างขาทั้งสองข้าง ชายหนุ่มสังเกตเห็นรายละเอียดนี้ เขาหัวเราะเหยียดๆ เสียงเย็น

อุ๋หยินอุ๋ใช้เข้าเดินหน้าไปอีกสองก้าว สละอื่นให้พูดว่า “อย่าลงโทษนักเรียนของฉันทอีกเลย ทั้งหมดเป็นความผิดของฉันทเอง...ฉันทเองที่ไม่พยายามทำหน้าที่ของคนเป็นอาจารย์!” น้ำตาไหลลงมาเป็นสายบนใบหน้าของเขา สำหรับผู้ชายคนหนึ่งที่มีนิสัยอ่อนแอ การดูถูกเหยียดหยามที่เขาได้รับมาหลายปี ความทุกข์แสนสาหัสที่ถูกกักเก็บมานานแสนนาน ดูเหมือนทั้งหมดจะปะทุออกมาในนาทีนี้

ชายหนุ่มเงยไปครู่หนึ่ง “ถ้าอย่างนั้นคุณยินดีที่จะชดเชยความผิดของคุณไหม”

“ยินดี ยินดี! ขอแค่คุณปล่อยนักเรียนของฉันทไปก็พอ” อุ๋หยินอุ๋เร่งร้อนตอบกลับ เจ้าต่างหูเหลืองที่เดิมที่สิ้นหวังว่าจะรอดแล้ว ในเวลานั้นกลับเห็นโอกาสรอดตายอีกครั้ง

ชายหนุ่มใช้ปลายเท้ากวาดเบาๆ ขวานที่เจ้าผมหยิกทำตกไว้ที่พื้น ก็ถูกเตะให้ไปอยู่เบื้องหน้าของอุ๋หยินอุ๋ จากนั้นเขาก็พูดด้วยเสียงเย็นชา

“ตัดมือซ้ายของคุณซะ”

“อะไรนะ” อุ๋หยินอุ๋งเยยหน้าขึ้นด้วยความงง

“ตัดมือซ้ายของคุณซะ” ชายหนุ่มพูดซ้ำอีกหนึ่งรอบ “ทำแบบนั้นแล้วผมจะปล่อยพวกเขาไป”

เห็นได้ชัดว่าอุ๋หยินอุ๋งตกใจกับเงื่อนไขที่แสนน่ากลัวนี้ เขาอ้าปากค้างพูดตะกุกตะกัก “นี่...นี่...”

“คุณเลือกเอาเถอะ ผมไม่บังคับ” ชายหนุ่มพูดไปด้วย นิ้วชี้และนิ้วกลางของมือขวาก็ยกขึ้นมาด้วย

เจ้าต่างหูเหลืองเห็นได้ชัดเจนว่าระหว่างนิ้วมือทั้งสองนั้นคือคมมีดที่ส่องแสงออกมา เขาสะบัดตัวอยู่สองครั้งแต่ก็เสียแรงเปล่า ขณะเดียวกันก็ใช้สายตาอ่อนวอนมองไปที่อุ๋หยินอุ๋ง เพราะถูกรัดไว้แน่นหนา เขาจึงทำได้เพียงพยายามเปล่งเสียงออกไป “อาจารย์...”

“ได้โปรดรอก่อน...” อุ๋หยินอุ๋งขัดขวางการกระทำของชายหนุ่มอีกครั้ง จากนั้นจึงบังคับให้ตัวเองหยิบขวานคมกริบเล่มนั้นขึ้นมา

สายตาของชายหนุ่มเองก็ปรากฏให้เห็นถึงความคาดหวังบางอย่าง เหมือนว่าจะเป็น การสร้างความกล้าหาญให้กับตัวเอง อุ๋หยินอุ๋งร้องตะโกนเสียงแหบแห้ง “อ้าก -” พร้อมกับเสียงตะโกนนั้น เขาก็ยกขวานขึ้นสูงด้วย ใบมีดตรงกับข้อมือซ้ายที่วางราบไปกับพื้น ที่น่าเสียดายก็คือสุดท้ายแล้วความกล้าหาญของเขากลับไม่สามารถสะสมได้มากเพียงพอ เมื่อเสียงตะโกนสิ้นสุดลง ขวานกลับไม่ได้ฟันลงมา แต่ร่วงหล่นอย่างไร้เรี่ยวแรง

ชายหนุ่มส่ายหน้าด้วยความผิดหวัง มือขวากรีดผ่านลำคอของเจ้าต่างหูเหลือง ฝ่ายหลังจำต้องรับชะตากรรมเดียวกับเจ้าผมหยิก เมื่อศพของเขาร่วงลงไปกองอยู่กับพื้น ดวงตาที่เลือนไปนั้นคงจ้องไปที่อุ๋หยินอุ๋งพอดี ผู้อาวุโสที่น่าสงสารเหมือนโดนไม้ตีกลางแสกหน้า เขาหมดเรี่ยวแรงนั่งนิ่งอยู่บนพรม ใจลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

หลังจากนั้น เสียงกรีดร้องของเด็กผู้หญิงก็เรียกให้อุ๋หยินอุ๋งตื่นขึ้นจากสภาวะที่มึนทึบ เขาเห็นชายหนุ่มคนนั้นกำลังเดินเข้าไปที่มุมห้องเพื่อ

บิ๊บนึกนักเรียนคนเดียวที่ยังเหลืออยู่ เด็กหญิงขดตัวเป็นก้อนกลม ศีรษะมุดลงลึกอยู่ในอ้อมแขนตัวเอง เหมือนนกกระจอกเทศที่หลบหนีความน่าสะพรึงกลัวซึ่งเข้าจู่โจมอย่างเสียแรงเปล่า

ชายหนุ่มยื่นมือซ้ายออกมา คิ้วผมสีแดงของเด็กหญิงเอาไว้แน่น แล้วดึงเธอขึ้นมา เด็กหญิงไม่มีแม่แต่เร็วแรงจะดิ้นรนหลบหนี เธอร้องไห้ไม่เป็นเสียงเอ่ยอ้อนวอน “อาจารย์...ช่วยหนูด้วย อาจารย์...”

อุ้ยฮินอุ้ยตะโกนคลุ้มคลั่งขึ้นมาอีกครั้ง คราวนี้เขาไม่ต่างไปจากคนเสียสติ หลังจากที่ยกขวานในมือขึ้นก็ฟันฉับลงมาโดยไม่มีการหยุดคิดใดๆอีก การฟันครั้งนี้ทั้งแรงทั้งแม่นยำ มือซ้ายของเขาหลุดออกจากข้อมือไปในทันทีทันใด

เด็กผู้หญิงตกใจนั่งอึ้ง เธอหยุดร้องไห้ หลังจากนั้นก็ดิ้นรนสุดชีวิตเพื่อกระโจนเข้าไปหาอาจารย์ ชายหนุ่มปล่อยมือได้เหมาะสมเวลา ถอยหลังไปอีกฝั่งอย่างเงียบเชียบ

อุ้ยฮินอุ้ยกุมข้อมือที่ขาดของตัวเองเอาไว้แน่น เพื่อไม่ให้เลือดไหลออกมาเร็วเกินไป เขาร้องครวญเสียงต่ำ พยายามอดกลั้นความเจ็บปวดมหาศาลเต็มที่ สายตาของเขาจ้องเขม็งไปที่ชายหนุ่มคนนั้น นัยน์ตาปรากฏความแข็งแรงแรงและเด็ดเดี่ยวอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

“อาจารย์...อาจารย์...” เด็กหญิงร้องไห้ออกมาอีกครั้ง แต่เป็นเสียงร้องไห้ด้วยความโศกเศร้าแทนที่ความหวาดกลัวก่อนหน้านี้ เธอเก็บมือที่ขาดของอาจารย์ขึ้นมา เอามากอดไว้แน่นที่หน้าอกของตัวเอง

อุ้ยฮินอุ้ยสัมผัสได้ถึงความรู้สึกอย่างหนึ่งที่ไม่เคยมีมาก่อน ใบหน้าของเขาถึงกับปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึกๆหนึ่งครั้ง เหมือนดังได้ทำเรื่องที่มีความหมายมากเรื่องหนึ่งสำเร็จ เขาเก็บใบมีดที่เต็มไปด้วยเลือดขึ้นมา ก้าวยาวๆออกไปทางประตู ขณะเดียวกันก็ทิ้งประโยคเบาๆไว้ให้กับอาจารย์และศิษย์สองคนที่อยู่ในห้องนั้น

“ฉันลงทัณฑ์สำเร็จแล้ว เด็กน้อย เธอตายไปแล้วหนึ่งครั้ง นับจากวันนี้ไปเธอจงทำความเข้าใจความหมายของชีวิตซะใหม่ ส่วนคุณ...”

เขามองไปที่อุ้ยหีน้อยอย่างมีความหมายแฝง “ในที่สุดคุณก็มีความกล้าหาญและความรับผิดชอบที่อาจารย์พึงมีแล้ว...”

และนี่ก็เป็นประโยคสุดท้ายที่อุ้ยหีน้อยได้ยิน

จากนั้น ความเจ็บปวดมหาศาลและการแบกรับความกดดันทางอารมณ์ที่มากมายก็ทำให้ชายชราวัยไม่ไถ่ฝั่งผู้นั้นสลับแน่นิ่งลงไป

19.35 น. สถานีรถไฟเมืองมณฑล

เนื่องจากเป็นช่วงเวลาเร่งด่วนสำหรับผู้เดินทางพอดี ในห้องนั่งรอของผู้โดยสารภายในสถานีรถไฟจึงมีแต่คนเดินสวนกันขวักไขว่รูปร่างสีล้นมากมายมองดูแล้วสับสน

นี่ควรจะเป็นสภาพแวดล้อมที่หลัวเฟยชื่นชอบ เขาสามารถสังเกตบุคคลที่แต่งตัวในรูปแบบต่าง ๆ วิเคราะห์อาชีพ หรือสัญชาติของพวกเขา ได้รับความรู้สึกสุขทุกข์ของพวกเขา คาดเดาถึงการกระทำของพวกเขาที่จะเกิดขึ้น...เรื่องราวต่าง ๆ ในทำนองเดียวกันนี้ เคยทำให้เขามีความสุขจนไม่รู้สึกละอาย

แต่ในเวลานี้หลัวเฟยกลับไม่มีอารมณ์นั้น เพราะเขากำลังดูข่าวหนึ่ง ที่ออกอากาศอยู่ในโทรทัศน์ ตัวเครื่องโทรทัศน์แขวนไว้กับเพดาน ดังนั้นหลัวเฟยจึงทำได้แค่เงยหน้าของตัวเองให้ได้สลับหน้าจอ บวกเข้ากับสีหน้าจดจ่อของเขาแล้ว ลักษณะจึงเหมือนพวกโง่ที่มัวอยู่บ้างไม่มากก็น้อย

ภาพที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอโทรทัศน์คือภาพร้านอาหารบู้ฟางหยวนที่เกิดขึ้นที่เขตเหอหนาน แพทย์นิติเวชถือถุงพลาสติคสีดำหนักอึ้งเดินผ่านหน้าเลนส์ไปแน่นอนว่าหลัวเฟยรู้ว่าข้างในถุงนั้นใส่อะไรเอาไว้

แต่เขาให้ความสนใจกับเสียงของผู้ประกาศข่าวมากกว่า

“...สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนถนนชิงเจิงเมื่อช่วงบ่ายของวันที่ 25 ขณะนี้ได้มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงในเบื้องต้น เหตุระเบิดทำให้มีผู้เสียชีวิตสองราย ไม่มีผู้บาดเจ็บ หนึ่งในผู้เสียชีวิตคือ กัวเหมยหฺราน เจ้าของร้านอาหารบู้ฟางหยวนที่เกิดเหตุระเบิด และผู้เสียชีวิตอีกรายคือ หยวนจื่อปิง ผู้ก่อเหตุระเบิดในครั้งนี้ จากการเปิดเผยของทางตำรวจ ยังมีคดีระเบิด

อีกคดีหนึ่งที่เกิดขึ้นเมื่อสิบแปดปีก่อนก็เป็นฝีมือของหยวนจื้อปังคนนี้ การระเบิดในครั้งนั้นก็ทำให้มีผู้เสียชีวิตสองรายเช่นเดียวกัน ขณะเดียวกันทางตำรวจเชื่อว่า หยวนจื้อปังคือฆาตกรต่อเนื่องที่ใช้ฉายาว่ายูเมนิสและคดีฆาตกรรมมากมายที่เกิดขึ้นในเมืองนี้ก็เป็นฝีมือของเขา หนึ่งในนั้นรวมไปถึงคดีหญิงสาวขับรถบีเอ็มดับเบิลยูที่ถูกสังหารอย่างโหดเหี้ยมจนเป็นที่กล่าวถึงไปทั่วในสังคมโซเซียล การเสียชีวิตของหยวนจื้อปังเป็นการประกาศให้รู้ว่าเงามืดของฆาตกรร้ายที่แฝงคลุ่มอยู่ในจิตใจของชาวเมืองได้สลายหายตามไปด้วย และนี่คือข้อมูลส่วนบุคคลของฆาตกรหยวนจื้อปังที่ทางตำรวจได้ประกาศให้ทราบ

“หยวนจื้อปัง เพศชาย ปีนี้อายุ 41 ปี เป็นคนต่ำลู่เจิ้ง เมืองมณฑล สิบแปดปีก่อนขณะที่เกิดเหตุเป็นนักเรียน จากวิทยาลัยตำรวจเมืองมณฑล เป็นนายตำรวจฝึกหัดแห่งกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะประจำเมือง สิบแปดปีก่อนหลังเกิดเหตุระเบิด หยวนจื้อปังได้รับบาดเจ็บสาหัส เขาใช้ชื่อปลอมว่าหวงเส้าผิง ขณะที่เก็บเนื้อเก็บตัวอยู่ในบ้าน ก็ได้วางแผนชั่วร้ายในการก่ออาชญากรรมครั้งต่อไป เมื่อไม่นานมานี้หลังจากที่เขาก่อคดีอีกครั้ง ก็ถูกเจ้าหน้าที่กองบัญชาการความปลอดภัยสาธารณะประจำเมืองติดตามร่องรอยได้อย่างรวดเร็ว ภายใต้สถานการณ์ที่สิ้นหวัง หยวนจื้อปังวางแผนจุดระเบิดฆ่าตัวตายเมื่อวานนี้แสดงถึงความบ้าคลั่งเป็นครั้งสุดท้าย...”

เมื่อถึงคำบรรยายท่อนสุดท้ายของพิธีกร บนหน้าจอปรากฏรูปภาพของหยวนจื้อปังเมื่อสิบแปดปีก่อน ชายหนุ่มเจ้าสำอางคนนั้นที่สวมชุดตำรวจ ภาพลักษณ์ภายนอกที่หล่อเหลาส่งงาม รอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความสดใส ช่างทำให้ยากจะนึกภาพความเกี่ยวข้องกันระหว่างเขากับฆาตกรต่อเนื่องยิ่งนัก ผู้ชมมากมายที่อยู่รอบกายหลั้วเพยขณะนี้ล้วนอดไม่ได้ที่จะส่งเสียงทอดถอนใจด้วยความตกตะลึง

ส่วนหลั้วเพยนั้นเต็มไปด้วยอารมณ์อันลึกล้ำ เขารู้ดีว่าตัวเองไม่มีทางลืมภาพเหตุการณ์สุดท้ายที่ตนสบตากับหยวนจื้อปังไปได้ บุญคุณความแค้นทั้งหมดเมื่อสิบแปดปีก่อนก่อตัวขึ้นอย่างเข้มข้นในช่วงเวลานั้น

เพื่อนที่เคยสนิทที่สุดของเขา สูดหายใจแล้วต้องเดินลงนรกไปอย่างเดียวดาย หลังการสบตาในครั้งนั้น

ใครกันแน่ที่ทำให้เขากลายเป็นตัวประหลาดเช่นนั้น เวลาหนึ่งวันเต็ม ที่หลัฟเฟย์ครุ่นคิดถึงปัญหาข้อนี้อย่างเจ็บปวด และที่เจ็บปวดยิ่งกว่าก็คือ เขาไม่มีทางหาคำตอบที่ถูกต้องได้เลย

หลังจากข่าวท่อนั้นจบลง หลัฟเฟย์ส่ายหัวถอนหายใจเบาๆ หนึ่งที่เขาเบียดตัวออกมาจากกลุ่มคน เดินไปทางช่องตรวจตัว อีกยี่สิบนาที กวาร์ตไฟไปหลงโจวจะออกจากสถานี ตอนนี้สามารถตรวจตัวและเข้าไปรอในสถานีได้แล้ว

ไปจากเมืองนี้จะทำให้ลืมความทรงจำอันเจ็บปวดได้หรือไม่ หลัฟเฟย์รู้ว่าคำตอบคือไม่ เพราะเขาเคยจากไปแล้วถึงสิบแปดปี แต่พออดีตถูกดึงกลับมาฉายซ้ำใหม่อีกครั้ง เขาก็ยังคงเจ็บปวดจนใจแทบสลายเช่นเดิม

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงบางครั้งที่โชคชะตาไม่ยอมปล่อยให้พ้นจากไปง่ายๆ

หลัฟเฟย์เดินมาถึงช่องตรวจตัว ขณะที่เขากำลังจะยื่นตัวรอไฟให้กับพนักงานตรวจตัว เสียงเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นไม่ไกลจากด้านหลังเขาเท่าไรนัก

“คุณตำรวจหลัฟ โปรตหยุดก่อน”

เสียงของผู้หญิงที่ฟังคุ้นเคย อ่อนโยนและนุ่มนวล แต่กลับเต็มไปด้วยความสามารถมาถึงตัวอย่างรวดเร็ว

หลัฟเฟย์หันหลังกลับ เขามองเห็นอาจารย์จิตวิทยาผู้งดงาม มูเจียน-อวีน ข้างกายของผู้หญิงสาวยังมีผู้ชายสวมชุดตำรวจอีกสองคน ผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ที่สวมแว่นตากับผมยุ่งเหยิงไม่เป็นทรง เจ็รรีอ้าว ส่วนอีกคนหนึ่งรูปร่างไม่สูงนัก คล้ายพวกเด็กเนิร์ดนิดๆ นั่นก็คือผู้ช่วยของผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรม อื่นเจี้ยน

คนพวกนี้ล้วนเป็นสมาชิกชุดสืบสวนพิเศษ ‘สี่หนึ่งแปด’ พวกเขา มารวมตัวกันได้เนื่องจากติดตามร่องรอยของ Eumenides

หลัฟเฟย์เห็นคนทั้งสามส่งรอยยิ้มมาให้ แม้ว่าพวกเขาจะเคยสงสัยตนมาก่อน แต่การทำงานร่วมกันเมื่อไม่กี่วันมานี้ทำให้เกิดช่วงเวลาดีๆ ที่ควรค่าแก่การระลึกถึงมากมาย

พวกเขาคงมาส่งฉันสินะ หัวเพยคาดเดาอยู่ในใจ แต่การคาดเดาของเขาไม่แม่นยำเอาเสียเลย หลังจากที่คนทั้งสามเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าหัวเพยแล้ว มู่เจี้ยนวันจึงเอ่ยขึ้นอีกครั้ง “คุณตำรวจหัว คุณกลับไปไม่ได้”

หัวเพยอึ้งเล็กน้อย “ทำไมล่ะ”

“เพราะว่าภารกิจของพวกเรายังไม่จบ หยวนจื่อปังตายแล้ว แต่ผู้สืบทอดของเขา ยูเมนิดิสอีกคนยังมีชีวิตอยู่ ข้อนี้คุณรู้ดี” เจิงรื่อหัวพูดถึงตรงนี้ก็ยกคิ้วหัวตาพูดเสียงกุดต่ำ “ชาวไร่สารพวกนั้นนำเสนอแต่เรื่องแหกตา รอให้คดีต่อไปของยูเมนิดิสถูกเปิดเผยออกมาก่อนเถอะ ดูซิว่าพวกเขาจะแก้ข่าวกันยังไง”

ที่แรกหัวเพยพยักหน้าเห็นด้วย แต่จากนั้นก็ส่ายหน้า “ผมรู้ แต่จำเป็นต้องกลับไป หน่วยของผมอยู่ที่หลงโจว ที่มาครั้งนี้ ผมลาหยุดไว้แค่สัปดาห์เดียว ที่โน่นยังมีอีกหลายเรื่องรอให้กลับไปจัดการ”

เจิงรื่อหัวหัวเราะฮิๆ และบอกว่า “เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหาแล้ว”

หัวเพยเลิกคิ้วขึ้นด้วยความแปลกใจ ไม่เข้าใจความหมายของอีกฝ่าย แต่กลับเห็นมู่เจี้ยนวันส่งยิ้มมาให้ จากนั้นเธอก็ส่งสายตาให้กับอันเจี้ยนที่ยืนอยู่ด้านข้าง

อันเจี้ยนเปิดกระเป๋าถือที่พกมาด้วย หยิบกระดาษหนึ่งแผ่นที่พับเป็นสี่เหลี่ยมเรียบร้อยออกมา ยื่นให้กับมือของหัวเพยด้วยท่าทางจริงจัง

หัวเพยคลี่กระดาษสี่เหลี่ยมแผ่นนั้นออก ก็เห็นตัวอักษรสีดำขนาดใหญ่สามคำอยู่ด้านบน ‘คำสั่งย้าย’ ใจเขากระตุกหนึ่งที่ รีบอ่านรายละเอียดที่อยู่ด้านล่างอย่างรวดเร็ว

เนื้อหาหลักระบุเอาไว้ว่า

จากคำแนะนำของผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรม แห่งกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติจากกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล มีคำสั่งโยกย้ายผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองหลงโจว หัวเพยให้เข้ารับตำแหน่งรักษาการผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมประจำเมือง

มณฑลเป็นการเร่งด่วน หน้าที่หลักคือเป็นผู้ดำเนินการ “ชุดสืบสวนพิเศษ
สี่หนึ่งแปด” ทั้งหมด สำหรับตำแหน่งผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรม
เมืองหลวงโจว หน่วยงานที่รับผิดชอบประจำเมืองจะเป็นผู้ดำเนินการต่อไป

ด้านล่างต่อจากนั้นคือวันเวลาและการลงนามของกองบัญชาการ
รักษาความปลอดภัยสาธารณะประจำเมือง

หลัวเฟยยังคงจมจ่อมอยู่ในอารมณ์ตกตะลึงและแปลกใจ ฝ่าย
อื่นเจียนที่ยืนอยู่ด้านข้างทำความเคารพด้วยท่ามาตรฐานเรียบร้อย “ผู้การ
หลัว”

หลัวเฟยพบคำสั่งย้ายให้เรียบร้อยใหม่อีกครั้ง จากนั้นก็เอามือจับ
คางของตัวเอง พูดด้วยความปลงอนิจจัง “นี่มัน...นี่มันกะทันหันเกินไป
หน่อยไหม”

“กะทันหันจริงอย่างที่คุณว่านั่นแหละ” มู่เจี้ยนอ้วนและเจิงรื่อหัว
สบตากันหนึ่งครั้ง พูดพร้อมรอยยิ้ม “การต่อสู้ของพวกเรากับยูเมนิดิส
บางทีตอนนี้ต่างหากถึงถือว่าเริ่มต้นขึ้นอย่างแท้จริง”

“คำสั่งโยกย้ายครั้งนี้อนุมัติได้เร็วขนาดนี้ หลักๆ แล้วก็เพราะ
ผู้บัญชาการช่งเน้นย้ำเป็นพิเศษ” อื่นเจียนเข้าใจเรื่องภายในมากที่สุด เขา
อธิบายให้หลัวเฟยฟังว่า “ผู้บัญชาการช่งอยากให้คุณไปหาเขาโดยเร็วที่สุด
เพื่อร่วมกันปรึกษาแผนการทำงานขั้นต่อไป”

“ผู้บัญชาการช่ง? คนที่คุยกับท่านเฮ่าในคืนที่ผู้กองส่งถูกฆ่าตาย
คนนั้นนะเหรอ” หลัวเฟยย้อนคิดภาพเหตุการณ์ในตอนนั้น ผู้บัญชาการ
ช่งช่วยสร้างเสริมกำลังใจให้กับท่านเฮ่าที่อารมณ์ผิดปกติได้เป็นอย่างมาก
คนคนนั้นมีความกล้าหาญและเด็ดขาดของผู้นำอย่างแท้จริง

อิ่นเจียนพยักหน้า “เขานั่นแหละ” ขณะที่พูดสีหน้าของชายหนุ่ม
ปรากฏความกระอักกระอ่วนและละอายใจ เรื่องที่หลัวเฟยพูดถึงในคืนนั้น
อิ่นเจียนตระหนักรู้ว่าการตายของสงหยวนต้องเกี่ยวข้องกับท่านเฮ่าอย่าง
แน่นอน แต่เขากลับไม่ได้พูดความจริงออกมาให้ทันเวลา ทำให้สุดท้าย
ท่านเฮ่าถลาลึกจนต้องตกเป็นหมากตัวสำคัญที่อยู่ในกำมือของ Eumenides

หลัวเฟยรู้ว่าอิ่นเจียนกำลังคิดอะไรอยู่ เขาตอบไล่ของอีกฝ่ายเบาๆ

“คนเราย่อมมีช่วงเวลาที่ทำผิดพลาด...แต่ไม่ทำความผิดเดิมซ้ำสองก็พอ” เขาปลอบคนหนุ่มให้สบายใจ จากนั้นจึงมองไปที่มู่เจี้ยนอวี่นและเจิ้งรื่อหัว “เอาละ พวกเราออกเดินทางกันเถอะ”

กระดาสั่งย้ายแผ่นเดียวกวาดเอาความรู้สึกเจ็บเหงาของหลัวเพยหายเกลี้ยง เลือดของเขาปะทุเดือดขึ้นรุนแรง

ใช่แล้ว ตอนนี้อย่างที่การต่อสู้ถือว่าได้เริ่มต้นขึ้นอย่างแท้จริง!

20.46 น. ห้องสืบสวน กองสืบสวนอาชญากรรม กองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะประจำเมือง

อินเจี้ยนเดินเข้าไปในห้องไต่สวนด้วยอารมณ์ซับซ้อนถึงขีดสุด เขากำลังจะเผชิญหน้ากับผู้ต้องสงสัยที่พิเศษมากคนหนึ่ง สำหรับเขาแล้วความผิดของผู้ต้องหาคนนี้ชัดเจนยิ่งนักในความเป็นจริง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าการสอบสวนครั้งนี้เป็นครั้งที่ยากที่สุดครั้งหนึ่งในชีวิตการทำงานเป็นตำรวจสายอาชญากรรมของเขา

ไม่เพียงแค่อินเจี้ยนเท่านั้นที่มีความรู้สึกเช่นนี้ เจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ในห้องไต่สวนก็รู้สึกไม่ต่างกัน

ในความเป็นจริงแล้ว การไต่สวนหานเฮ่าดำเนินมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งวันเต็ม แต่ในบันทึกการไต่สวนกลับยังไม่มีรายละเอียดคืบหน้าที่มีค่าพอปรากฏให้เห็น ในสายตาของเจ้าหน้าที่สอบสวน ภาพลักษณ์ผู้บัญชาการที่มีอำนาจจนไม่สามารถต่อต้านได้ของหานเฮ่านั้น ได้หยั่งรากลึกมาเนิ่นนานแล้ว ต่อให้เวลานี้ คนคนนี้ก็กลายเป็นผู้ต้องสงสัยที่ยืนอยู่หลังลูกกรงเหล็ก พวกเขา ก็ยังไม่สามารถปรับจิตใจให้ยอมรับความแตกต่างมหาศาลนั้นได้ด้วยเหตุนี้หานเฮ่าจึงได้รับการปฏิบัติที่ตึกว่าหนักโหดทั่วไปมากมาย ขนาดกุญแจมือของเขาก็ยังถูกปลดออก

ในอีกด้านหนึ่ง เทคนิคการไต่สวนมากมายที่ผู้ใต้บังคับบัญชาพวกนี้นำมาใช้ ก็ล้วนได้รับการถ่ายทอดมาจากหานเฮ่าทั้งสิ้น ตอนนี้นักสืบต้องเอาเทคนิคเหล่านั้นมาใช้กับตัว ‘อาจารย์’ เอง เรื่องที่น่าหัวเราะเยาะในสายตาของผู้เชี่ยวชาญแบบนี้ ใครบ้างจะทนอยู่อย่างไม่สะทกสะท้านได้

ดังนั้นหลังจากที่อินเจียนเข้าห้องมา จ้าวเจิงลี่ เจ้าหน้าที่ที่เดิมทีทำหน้าที่ดำเนินการสอบสวน จึงลุกขึ้นไปยืนหน้าอินเจียนในทันที แล้วกระซิบ “คุณมาได้สักที รีบมารับไม้ต่อเร็วๆ เข้า งานนี้ผมทำต่อไม่ไหวแล้วจริงๆ”

“เกิดอะไรขึ้น” อินเจียนกตเสียด่าถาม

“เขาไม่พูดอะไรสักอย่าง บอกแค่ว่าจะรอคุณมา”

อินเจียนพยักหน้า “เข้าใจแล้ว คุณถอยไปก่อนเถอะ”

จ้าวเจิงลี่เหมือนได้ปลดปล่อยภาระอันหนักอึ้งออกไป ถอนหายใจยาวหนึ่งครั้ง แล้วถอยออกไปรอนอกห้อง ตอนนี้อินเจียนจึงนั่งลงบนที่นั่งของเขาที่ว่างอยู่

ห่านเฮ่าที่อยู่ในคอกมองอินเจียนโดยไม่ปริปากพูดอะไร ดวงตาทั้งสองของเขาเต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอย

“ผู้การห่าน...” อินเจียนลังเล ไม่รู้ว่าควรเริ่มพูดจากตรงไหน

“หี” ห่านเฮ่าหัวเราะเสียงเย็นชาหนึ่งที “ยังเรียกผมว่าผู้การห่านทำไมอีก ตอนนี้คุณควรเรียกผมว่าผู้ต้องสงสัยห่านเฮ่า! เมื่อก่อนนั้นผมสอนคุณว่ายังไง หากแพ้อำนาจของฝ่ายตรงข้าม การสอบสวนของคุณก็แพ้ไปแล้วครึ่งหนึ่ง!”

“ผู้...ผู้การห่าน...” อินเจียนพยายามอยู่สักพัก แต่ก็ยังคงไม่สามารถเปลี่ยนคำเรียกได้ เลยถือโอกาสสวามิฉันของตัวเองลง ใช้น้ำเสียงอ่อนหวานเสียสามส่วน “คุณอย่าทำให้พวกเราลำบากใจอีกเลย เหตุการณ์เป็นยังไงก็พูดไปตามความจริงเถอะครับ!”

ท่าทางเช่นนี้ของเขากลับทำให้ห่านเฮ่าเป็นฝ่ายอึ้งเสียเอง หลังจากตีฝ่ายหลังเรียบไปพักใหญ่ ถึงได้ถามกลับมา “คุณมาได้ยังไง”

“ทางกองเป็นฝ่ายจัดการ” อินเจียนลังเลเล็กน้อย แล้วจึงเลือกบอกความจริง “ด้วยเรื่องของการโยกย้ายบุคลากร...หลัวเฟยจะกลายเป็นผู้รักษาการตำแหน่งผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมประจำเมืองมณฑล”

ห่านเฮ่ารู้สึกได้เพียงว่าความโกรธโหมกระพืออยู่ในทรวงอก คับแค้นใจเกินรับได้ ต้องเข้าใจว่ามนุษย์นั้นกลัวการถูกเบียดเบียน ระยะเวลาสั้นๆ

เมื่อวันสองวันก่อน หลัวเฟยคนนี้ยังเป็นผู้ต้องสงสัยในสายตาของตนอยู่เลย แต่ตอนนี้สภาพของทั้งสองกลับสลับกันอย่างสิ้นเชิง การได้รับข่าวแบบนี้กะทันหัน เป็นเรื่องที่ทำให้คนยอมรับได้ยากเหลือเกิน

เวลาผ่านไปนานมาก หานเฮ่าถึงได้กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง ถ้ามด้วยเสียงหัวเราะขมขื่น “เขาเข้ารับตำแหน่งเมื่อไหร่”

“คำสั่งโยกย้ายประกาศออกไปแล้ว พรุ่งนี้ก็น่าจะเข้ารับตำแหน่งได้อย่างเป็นทางการ”

“ดีนี่” หานเฮ่าหลับตาลง ถอนหายใจเบาๆ หนึ่งครั้ง “มาทันการ สอบสวนผมพอดี คราวนี้เขาก็มีโอกาสดำเนินคดีแล้ว”

เห็นได้ชัดว่าอินเจียนไม่คิดว่าหลัวเฟยจะเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นอย่าง หานเฮ่า แต่เขาก็ยังพูดเกลี้ยกล่อม “ผู้การห่าน คุณอย่าถ่วงเวลาจนเขามาเลย เรื่องเป็นยังไงก็บอกพวกเรามาเถอะ ยังไงทุกคนก็ล้วนเป็นพี่น้องของคุณ จะยังงี้ก็ไม่ทำให้คุณลำบากใจหรอก...”

น้ำเสียงของอินเจียนจริงใจ หานเฮ่าเองก็รู้สึกซาบซึ้งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่หลังจากเงียบไปพักใหญ่ เขาก็ยังคงสายหน้า “วันนี้พูดไม่ไหวแล้ว...ผมเหนื่อยมาก อยากพักผ่อนดี ๆ สักหน่อย”

“ก็ได้” ภายใต้อารยศาสตร์แบบนี้ อินเจียนเองก็ยินดีที่จะหาทางหลีกเลี่ยงความลำบากใจให้กับตัวเองเช่นกัน เขามองเจ้าหน้าที่สองคนที่อยู่ข้างๆ “พวกคุณพาผู้การห่านไปพักผ่อนก่อนเถอะ”

“คือว่า...” เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยคนหนึ่งดูเหมือนจะสับสนเล็กน้อย ถามชื่อ ๆ ออกมา “พาไปยังไงครับ”

อินเจียนกอดริมฝีปาก โยนกุญแจมือคู่หนึ่งลงไปแรงๆ บนโต๊ะ “พาไปยังอะไร ก็ทำตามระเบียบสิ”

“ครับผม!” เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยรีบตอบรับ แต่พอเขาหยิบกุญแจมือแล้วมายืนอยู่ต่อหน้าหานเฮ่ากลับทำท่ากลัวหวงอีกครั้ง “ผู้การห่าน ผม...”

หานเฮ่าเองก็ไม่ทำให้อีกฝ่ายลำบากใจ เขาเป็นฝ่ายยื่นมือออกมาเอง “ใส่เถอะ”

เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยคนนั้นใส่กุญแจมือหานเฮ่าไปด้วย พูดไปด้วย

“ของที่อยู่ในตัวคุณ...ต้องเอาออกให้หมด”

หานเฮ่ายกแขนขึ้น ให้เจ้าหน้าที่คนนั้นล้วงของที่อยู่ในกระเป๋าอย่าง
กุญแจ เอกสาร กระเป๋าเงิน มือถือ เป็นต้น ออกมาให้หมด หลังจาก
เอาของทุกอย่างออกมาเรียบร้อยแล้ว สายตาของเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยก็จ้อง
ไปที่คอของหานเฮ่า

ตรงนั้นเขว่นจี้สีทองเอาไว้ ตามระเบียบแล้ว นี่ก็จำเป็นต้องถอดออก
เช่นเดียวกัน

หานเฮ่าเข้าใจความหมายของอีกฝ่าย จึงพูดเนิบๆ ว่า “ข้างในนี้
เป็นรูปลูกชายฉัน”

เจ้าหน้าที่คนนั้นหันไปขอความช่วยเหลือจากอื่นเจี้ยน

อื่นเจี้ยนล้งเลเล็กน้อย “คุณตรวจสอบจี้อันนั้นหน่อยละกัน”

จี้ที่คอมมอดูแล้วไม่มีปัญหาอะไร จริงๆ แล้วมันคือจี้ครอบกระดูก
ที่ทำมาจากทองแดง พอเปิดฝาออก ด้านล่างตัวล็อกของกระดูกมีแค่
รูปใบหนึ่งอยู่จริง ๆ ในรูปคือใบหน้าอ้วนกลมประดับรอยยิ้มของเด็กชาย
วัยประมาณเจ็ดแปดขวบ ทำให้คนรู้สึกเอ็นดู

จี้ห้อยคอแบบนี้มีภัยแฝงที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยอย่างเดียว
คืออาจถูกนำไปกลืนเพื่อฆ่าตัวตาย แต่อื่นเจี้ยนเชื่อว่าหานเฮ่าไม่มีทาง
ทำเช่นนั้นเด็ดขาด ดังนั้นสุดท้ายแล้วเขาจึงอนุญาตให้หานเฮ่าสวมจี้นี้ไว้
กับตัวได้

ความคิดของหานเฮ่าปะทุเดือดขึ้นมา แต่ความเปลี่ยนแปลงนี้
ไม่ปรากฏออกมาบนใบหน้าเขาแม้แต่นิดเดียว

เขาเอาได้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเจ้าหน้าที่ไม่มีทางเอาตัวล็อกออกเพื่อเปิด
รูปนั้นดูอีกที ดังนั้นจึงไม่มีใครเห็นสายลวดเหล็กชิ้นหนึ่งที่ซ่อนอยู่หลัง
รูปใบนั้น

สำหรับอดีตผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมที่มีเทคนิคแพรว-
พราวแล้ว สายลวดเหล็กชิ้นหนึ่งที่ดูไม่มีค่านักกลับบรรจุความหวังมากมาย
เอาไว้...

เวลา 21.03 น.

หลังจบภารกิจทุกครั้ง เขาจะต้องหาสถานที่รับประทานอาหารอร่อยสักหนึ่งมื้อ ช่วงนี้เขาหลงรักอาหารไต้หวัน³

ร้านอาหารไต้หวันชั้น คือร้านอาหารไต้หวันที่ดีที่สุดของเมืองที่ตกแต่งหรูหรา สภาพแวดล้อมเรียบหรูสวยงาม ลูกค้าส่วนใหญ่ที่มาใช้บริการล้วนแต่เป็นบุคคลชั้นสูงในสังคม

เมื่อมาถึงที่นี่ เขาแต่งตัวเหมือนพนักงานออฟฟิศหนุ่มที่ทันสมัยมากคนหนึ่ง เขามักจะมานั่งอยู่ตรงโต๊ะเล็กๆ ในมุมในสุดตัวนั้นเสมอ นี่คือตำแหน่งที่สามารถมองเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดในร้านอาหารได้ ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหน การมองหาและได้ยึดครองตำแหน่งเช่นนี้ล้วนเป็นเรื่องที่เขาต้องทำเป็นอันดับแรก

เขารู้ว่าร้านอาหารเช่นนี้ต้องมีกล้องวงจรปิดแน่นอน ดังนั้นจึงสวมหมวกเก็บฝุ่นล่าสุดหนึ่งใบ ปีกหมวกกดลงมาต่ำมาก เขาไม่ต้องการทั้งภาพของตัวเองไว้ที่ใดทั้งสิ้น

ไผ่อบหิคว่อก่อนละมุนและสบายตา อุปกรณ์ที่ใช้บนโต๊ะอาหารมีสไตล์คลาสสิกเรียบง่าย วอลล์เปเปอร์ที่กำแพงทั้งสองข้างวาดเป็นลายต้นไม้สีเขียวสวยงามแบบเรียบๆ ไม่ฉูดฉาด...สภาพแวดล้อมเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง

อยู่ที่นี้จิตใจของเขาสามารถสงบลงได้

แน่นอนว่าสิ่งที่ทำให้เขาพอใจยิ่งกว่าก็ยังคงเป็นอาหารที่จัดวางมาในจานสามเหล่านั่น

ลูกชิ้นหัวสิงห์ต้มน้ำใสหนึ่งถ้วย เนื้อนุ่มละมุนลิ้น รสของน้ำซุปรกกลมกล่อมไม่เลี่ยน เส้นแห้งหนึ่งถ้วย ผีมือการหั่นประณีตนุ่มลิ้นคอแล้วก็มีปลา

---

³อาหารไต้หวัน (淮扬菜) มีจุดเด่นที่การผสมผสานความสดของอาหารทางใต้และความกรอบนอกนุ่มในของอาหารทางเหนือ เน้นรสเค็ม สีสัน และความจัดจ้าน อาหารจะมีรสเค็มอมหวาน น้ำแกงน้ำซุปละและบางเบาละมุนลิ้น นอกจากนี้ยังพิถีพิถันในการคัดสรรวัตถุดิบ เน้นฝีมือในการใช้มีดที่ละเอียดประณีต ทำให้อาหารไต้หวันเป็นทั้งอาหารและงานศิลปะในตัวเอง

เช่นเดียวกับที่อาหารเสฉวนขาดความเผ็ดไม่ได้ อาหารไต้หวันเองก็ไม้อาจขาดก๊วยปลาสตๆจากแม่น้ำได้ ตอนนี้เป็นฤดูกาลที่ปลาก๊วย⁴ อ้วนท้วนสมบูรณ์พอดี ดังนั้นอาหารหลักบนโต๊ะคือปลาก๊วยต้มซีอิ๊วหนึ่งจาน ปลาตัวกว้างนอนสงบนิ่งอยู่ในน้ำซุ๊ปเข้มข้น รอบๆประดับด้วยผักกวางตุ้งสีเขียวสด อาหารทั้งจานส่งกลิ่นหอมชนิดที่มอมเมาจิตใจคนออกมา

เขาคีบผักกวางตุ้งชิ้นหนึ่งเข้าปาก จากนั้นจึงวางตะเกียบลง ยกแก้วไวน์ขาวสูงใบหนึ่งที่ตั้งอยู่ข้างหน้าขึ้นมา ไวน์อุ่นที่อยู่ในแก้วส่องประกายเป็นเงาสีแดงเข้ม เห็นได้ชัดว่าเป็นไวน์เกรดเยี่ยมที่บ่มมาอย่างดี แต่เขาไม่ได้รับร้อนดื่ม แต่กลับค่อยๆเคี้ยวผักกวางตุ้งชิ้นนั้น ทุกครั้งที่เคี้ยวกลิ่นหอมของปลาก๊วยก็จะกระจายออกมาจากเส้นใยของต้นกวางตุ้ง ลอยอ้อยอิ่งอยู่ระหว่างกระพุ้งแก้มทั้งสอง รอจนเมื่อกลิ่นหอมนี้ค่อยๆหายไป เขาถึงเอาแก้วไวน์ขาวสูงที่ยกค้างไว้นานแล้วมาจ่อที่ริมฝีปาก ต้มลงไปหนึ่งจิบ

เป็นจิบที่เล็กมากๆ

อาหารอร่อยต้องจับคู่กับเหล้ารสเลิศ แต่เขารู้ว่าแอลกอฮอล์จะลดความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของเขาลง ขณะเดียวกันยังปลดปล่อยอารมณ์ที่แต่เดิมถูกเก็บกดเอาไว้ให้หลั่งระเริงด้วย เหตุผลข้อนี้อาจารย์สอนเขามาตั้งนานแล้ว และเขาก็เคยได้ประสบอันตรายนั้นด้วยตัวเอง

ดังนั้นแต่ไหนแต่ไรมาเขาจึงไม่เคยดื่มเยอะ

ยังดีที่ตอนนี้สิ่งที่เข้าคู่กับอาหารอร่อยไม่ได้มีเพียงแค่เหล้ารสเลิศ ยังมีความงดงามอีกหนึ่งอย่างที่เขาสามารถเพลิดเพลินไปกับมันได้เต็มที่

ดนตรี

เสียงดนตรีไพเราะดังมาจากกลางร้านอาหาร ตรงนั้นมีบ่อน้ำพุเอง ขนาดประมาณสองจั้ง⁵ เวทีที่อยู่ตรงกลางบ่อน้ำถูกตกแต่งให้เป็นเขตการแสดงเล็ก ๆ

⁴ ปลาแมนดาริน

⁵ จั้ง (丈) หน่วยวัดของจีน หนึ่งจั้งประมาณ 3¹/₃ เมตร

ผิวน้ำสามารถสะท้อนคลื่นเสียงได้ เสียงที่ส่งออกมาจากเวทีการแสดงแบบนี้จะทำให้ได้ยินชัดเจนนุ่มมากขึ้น ผู้ประกอบการยืมเทคนิคที่ใช้กันบ่อยในสวนดอกไม้คลาสสิกของจีนโบราณมาใช้ในร้านอาหารของตัวเอง เห็นได้ถึงความตั้งใจคิดอย่างฉลาดหลักแหลม

การแสดงมีหลายประเภท บางครั้งก็เป็นการเดี่ยวเปียโน บางครั้งก็เป็นการร้องเพลงของนักร้องหญิง และบางครั้งก็เป็นการเต้นรำสไตล์หมู่บ้านริมแม่น้ำที่อ่อนช้อยงดงาม...แต่พวกนี้ล้วนไม่ใช่สิ่งที่เขาชื่นชอบ ทุกครั้งที่เขามาที่นี่ ก็เพื่อรอคอยการเดี่ยวไวโอลินที่เริ่มขึ้นตอนสามทุ่มตรง

เสียงของไวโอลินบางครั้งก็สูงบางครั้งก็ต่ำมีชีวิตชีวา เหมาะสำหรับชำระล้างสิ่งสกปรกที่อยู่ในจิตใจของผู้คนมากที่สุด

นักดนตรีคือหญิงสาวเยาว์วัยคนหนึ่ง ใบหน้าของเธอสวยสดงดงาม ผมยารสีนิลสลับดั่งพลั่วไหวดั่งน้ำตกไหลรินคลอเคลียอยู่ตรงไหล่ เลือ่อร์ดูรูปแขนกว้างสีขาวบริสุทธิ์ช่วยพรรณนาให้เห็นถึงรูปร่างเล็กบางสะอึดสะอ่งของเธอได้อย่างเต็มที่ บวกเข้ากับกระโปรงยาวสีเชียวมรกต ทำให้เธอดูเหมือนดอกไม้สีขาวสะอาดที่ผลิบานอยู่ท่ามกลางน้ำสีมรกต

ขณะที่ทำการแสดงเธอมักจะหลับตาเสมอ บางทีการทำแบบนี้อาจจะยิ่งทำให้เธอจดจ่ออยู่กับการแสดงศักยภาพทางด้านดนตรีทั้งหมดที่มีได้อย่างเต็มเปี่ยม

เขาไม่รู้ว่่าทำไมตนเองถึงได้ชอบดนตรีของเธอขนาดนี้ รู้แค่เขามีความรู้สึกประหลาดอย่างหนึ่ง ดูเหมือนว่าดนตรีนั้นกำลังชักนำเขา พาไปยังโลกสวยงามที่จากเขาไปไกลเนิ่นนานแล้ว

เมื่อเพลงบทหนึ่งใกล้จะจบลง เขาเรียกพนักงานมาหา

“เอาดอกลิลลี่ช่อที่ใหญ่ที่สุดมอบให้ผู้หญิงคนนั้นหนึ่งช่อ จดลงในบัญชีของฉัน” เขาก็หันหน้าพูด ปีกหมวกปิดบังใบหน้าทั้งหมดของเขา

มอบดอกไม้สดให้กับนักแสดงที่ตนชื่นชอบ คือธรรมเนียมอย่างหนึ่งของร้านอาหารหรูอย่างซุน ราคาของดอกไม้แพงมาก แต่ร้านอาหารจะหักค่าใช้จ่ายครึ่งหนึ่งมอบให้เป็นค่าตอบแทนนักแสดงที่ทำการแสดง ในความเป็นจริงแล้วนี่คือการชมเชยและให้กำลังใจนักแสดงได้อย่างเห็นผล

จริงที่สุด

“ได้ครับ” พนักงานโค้งตัวลงอย่างนอบน้อม “คุณผู้ชายต้องการจะให้บอกอะไรหรือไม่ครับ”

เขาส่ายหัว “แล้วก็ไม่ต้องบอกเธอด้วยว่าใครเป็นคนมอบให้”

“เข้าใจแล้วครับ” พนักงานโค้งตัวแล้วจากไป และหลังจากที่หญิงสาวบรรเลงบทเพลงนี้จบแล้ว ดอกลิลลี่ชื่อนั้นก็ส่งตรงไปอยู่ในมือของเธออย่างที่น่าทึ่งมาเอาไว

หญิงสาวลุกขึ้นยืน ลิลลี่ส่งกลิ่นหอมสดชื่นอยู่ตรงหน้าอกของเธอ เธอโค้งตัวลงต่ำให้กับเหล่าผู้ชม เพื่อเป็นการแสดงถึงความขอบคุณ ขณะเดียวกันนั้นเธอก็ลืมตาขึ้นมา เหมือนว่าต้องการมองหาคนที่มอบดอกไม้ให้เธอคนนั้น

เขาไม่เคยต้องการให้ตัวเองถูกใครหาเจอ แต่ครั้งนี้เขากลับนั่งนิ่งไม่ขยับ รอรับสายตาจากหญิงสาวอย่างไม่สะทกสะท้าน

เขารู้ดีว่าอีกฝ่ายไม่มีทางมองเห็นตนเอง

บนใบหน้าอันสวยงามของหญิงสาวคนนั้น ประดับด้วยดวงตากกลมโตคู่หนึ่ง แต่กลับไร้ซึ่งชีวิตชีวา

เธอคือหญิงสาวตาบอดที่ดวงตาทั้งสองข้างมีอาจมองเห็นสิ่งใด

วันที่ 29 ตุลาคม ปี 2002 เวลา 08.00 น.

หิ้วเพามาที่ห้องทำงานผู้บัญชาการกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑลเป็นครั้งแรก ที่นั่นเขาได้พบกับผู้บัญชาการซ่ง ผู้ที่โยกย้ายเขาเข้ามาอยู่ในกองสืบสวนอาชญากรรมเองกับมือ

เขาคือชายวัยกลางคนผู้มีอายุร่วมครึ่งร้อย ร่างของเขาไม่สูงนัก รูปร่างท้วมเล็กน้อยดูมีอันจะกิน ผมที่มีอยู่ก็ร่วงหายไปแล้วไม่น้อย กลางศีรษะจึงปรากฏให้เห็นเป็นเงามันขลับ แต่สิ่งเหล่านี้ล้วนไม่อาจบดบังลักษณะอันน่าเกรงขามที่เขา มี นั่นคือคุณสมบัติประเภทหนึ่งที่ออกมาจากภายใน ไม่เสื่อมถอยไปตามกาลเวลาที่เปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน

หิ้วเพาเปลี่ยนมาสวมชุดผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมแล้ว

เมื่อเผชิญหน้ากับหัวหน้าระดับสูงเขาจึงทำความเคารพตามวิธีของตำรวจอย่างเอาจริงเอจัง

“ผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมหลัวเฟย มารายงานตัวครับผม!”

“หลัวเฟย...” เสียงผู้ชายที่เรียบๆ แต่มีพลังของผู้บัญชาการซ่งล่งเล่ไปพักใหญ่ สุดท้ายกลับพูดออกมาเพียงประโยคสั้นๆ “หลายปีมานี้ ลำบากคุณแล้วนะ”

หลัวเฟยแส้มากขึ้นมาฉับพลัน ความรู้สึกในใจขึ้นๆ ลงๆ ประหนึ่งเกลียวคลื่น แต่เขาก็รีบกดความรู้สึกเหล่านี้ไว้ในส่วนลึกของหัวใจ บนใบหน้าของเขา นัยน์ตาทนหนาแน่นและเข้มแข็งเข้ามาแทนที่ความรู้สึกเจ็บปวดที่ถูกเขาปิดห่อออกไปอย่างรวดเร็ว

“หากปีนั้นไม่มีคดีเกิดขึ้น คุณคงได้มาเป็นลูกน้องของผมนานแล้ว” ผู้บัญชาการซ่งมองหลัวเฟย แล้วถอนหายใจเบาๆ “คุณรู้ไหม ตอนนั้นกรมตำรวจทุกกรมล้วนพากันจับตามองนักเรียนสองคนที่ยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่ประวัติศาสตร์ของวิทยาลัยตำรวจเคยมีมา คนหนึ่งคือคุณ อีกคนคือหยวนจื่อปิง”

หลัวเฟยมองสบสายตาของผู้บัญชาการซ่ง จากนั้นเขาจึงตอบกลับทีละคำอย่างหนักแน่น “ตอนนี้ก็ยังไม่สายเกินไปครับ”

ผู้บัญชาการซ่งเผยรอยยิ้มบางๆ สำหรับลูกน้องแบบนี้ เขายังจำเป็นต้องพูดอะไรให้มากความอีกล่ะ

“ไปเถอะ ไปจับเขาให้ได้!” นี่คือการพูดสรุปสุดท้ายสำหรับการพบหน้าครั้งนี้ของเขา

15 นาทีต่อมา ในห้องประชุมกองบังคับการสืบสวนอาชญากรรม

สมาชิกของชุดสืบสวนคดีพิเศษ ‘สี่หนึ่งแปด’ มารวมตัวกันอีกครั้ง ตอนนั้นพวกเขากำลังดูวิดีโอคลิปสั้นๆ คลิปหนึ่งที่ฉายออกมาจากเครื่องโปรเจ็กเตอร์

คลิปสั้นนี้ถ่ายด้วยกล้องวิดีโอแบบพกพาทั่วไป ภาพค่อนข้างไม่ชัดเจน

บวกกับฝีมือของคนถ่ายที่ไม่เป็นมืออาชีพ การลั่นสะท้อนและการสับเปลี่ยนหน้าจอไปมาอย่างไร้กฎเกณฑ์เกิดขึ้นตลอดเวลา สร้างความลำบากให้กับคนดูอยู่ไม่น้อย

แต่ดูเหมือนว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ส่งผลต่อเนื้อหาของวิดีโอที่ปรากฏออกมา

วิดีโอความยาวรวมทั้งหมด 4 นาที 55 วินาที เริ่มต้นขึ้นด้วยคำหยาบคาย

“วิชาห่านี่คือวิชาภูมิศาสตร์” เด็กชายชั้นมัธยมปลายสวมต่างหูสีเหลืองคนหนึ่งพูดต่อหน้าเลนส์กล้อง จากนั้นเลนส์ก็ถูกดึงออกไป ปรากฏให้เห็นเป็นภาพในห้องเรียนห้องหนึ่ง ตรงตำแหน่งแท่นบรรยายของอาจารย์ที่อยู่ด้านหน้าสุด มีอาจารย์สวมหมวกสีขาวคนหนึ่งกำลังสอนนักเรียนจำนวนยี่สิบกว่าคน

ในภาพนั้น เห็นชัดเจนว่านักเรียนที่นั่งกันอยู่ด้านล่างไม่ได้ฟังที่อาจารย์สอน บางคนหลับหลังไปบนโต๊ะ บางคนพูดคุยกันเสียงดัง บางคนทำมือทำไม้ใส่หน้ากล้อง แต่ว่าภาพเหล่านี้ยังถือว่าไม่ได้ร้ายแรงอะไร กระทั่งมีเด็กนักเรียนชายผมดัดหยิกตะโกนเสียงดังขึ้นมาอย่างรวดเร็ว “อันดับต่อไปให้นักเรียนเขี่ยกว้านหลงของเราทำการแสดงให้กับทุกคนดู”

เจ้าต่างหูเหลืองลุกขึ้นยืนจากที่นั่งอย่างว่องไว เดินตรงไปทางอาจารย์ชรา ตบหมวกออกจากศีรษะของอีกฝ่ายอย่างจัง อาจารย์ชรามองเจ้าต่างหูเหลืองไม่พูดไม่จา ใบหน้าเต็มไปด้วยความสนใจและอึดอัดใจ

เจ้าต่างหูเหลืองถือหมวกสะบัดล้อเลียนไปมาอยู่สองครั้ง จากนั้นก็เอวางกลับไปไว้บนศีรษะของอาจารย์ เขากลับมายังที่นั่งพร้อมรอยยิ้มและโบกมืออย่างล่ำพองใจต่อหน้ากล้อง

อาจารย์ยืนอยู่ที่เดิมด้วยความอับยศอดสู หลังจากที่ยืดไปสักพัก เขาก็เลือกที่จะสอนต่อไป

แต่เสียงการบรรยายของเขาถูกกลบด้วยเสียงคำประณามและเสียงล้อเลียนในทันที ในชั้นเรียนมัธยมปลายห้องนี้ เจ้าต่างหูเหลืองและ ‘ช่างภาพ’ เดินไปเดินมาทั่วห้อง เด็กหญิงเด็กชายลุกขึ้นเล่นต่อยอดกันตามใจชอบ

โยนสิ่งของเข้าหากัน คำพูดหยาบคายและเสียงหัวเราะดังสะท้อนกลับไปตามอยู่ตลอดในห้องเรียน

ประมาณ 1 นาทีให้หลัง เจ้าตัวหูเหลืองเดินกลับไปที่แท่นบรรยายอีกครั้ง คราวนี้เขาพยายามใช้นิ้วชี้ตีดเข้าที่แก้มของอาจารย์ชรา อาจารย์ชราถอยหลบอย่างลุลกลน

“พวกเธออย่ารบกวนคนอื่น” อาจารย์ชราพูดประท้วงอย่างไม่มั่นใจขึ้นมาหนึ่งประโยค และการต่อต้านเช่นนี้ก็เห็นได้ชัดว่าไร้ประโยชน์ หน้าจอถูกหันออกไป เจ้าผมหยิกพูดกับกล้องว่า “นั่นก็คือเจ้าจ้ง เอมานให้ตายไปเลย!” จากนั้น ขวดน้ำแร่เปล่าๆ หนึ่งขวดก็ถอยออกมาจากมือของเจ้าผมหยิก ตรงดิ่งไปทางแท่นบรรยาย

ช่วงท้ายของคลิปปิดิโอ คนถ่ายหันกล้องมาที่หน้าของตัวเอง เป็นหน้าอ้วนกลมของเด็กหญิงคนหนึ่ง เธอพูดด้วยความภาคภูมิใจว่า “เห็นหรือยัง นี่ก็คือห้องของพวกเรา ห้องรวมความสามารถซึ่งไม่มีอะไรที่เราทำไม่ได้”

หลังจากที่วิดีโอฉายจบ สมาชิกทีมสืบสวนคดีพิเศษที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น ล้วนส่ายหัว พวกเขาจินตนาการไม่ออกเลยว่านี่คือห้องเรียนที่กำลังเรียนกันอยู่ และยังจินตนาการไม่ออกเลยว่าคำพูดและการกระทำที่เห็นอยู่ในภาพเหล่านั้นคือสิ่งที่นักเรียนกระทำต่ออาจารย์วัยชราของพวกเขา

หลั่วยุผู้เป็นหัวหน้าในการประชุมครั้งนี้เองก็ตกอยู่ในความงงจนความเปลี่ยนแปลงบางอย่างของสังคมไปถึงขั้นที่ทำให้คนยากจะทำความเข้าใจได้แล้วจริงๆ หากได้เห็นแค่วิดีโอท่อนนี้ ตอนนี้เขาคงตบโต๊ะและลุกขึ้นยืนด้วยความไม่พอใจจนอยากจะลากเจ้าเด็กเหลือขอพวกนี้ออกมาจากในภาพแล้วฟาดแรงๆ ลักทีแน่นอน

แต่เขากลับไม่เกิดความรู้สึกเช่นนั้นขึ้นจริงๆ เพราะรู้ว่าเด็กที่กำลังโตพวกนี้ได้รับการลงโทษที่โหดร้ายทารุณที่สุดไปแล้ว

“อินเจียน คุณเล่าสถานการณ์ให้ทุกคนฟังหน่อยสิ” เขาสั่งการชายหนุ่มข้างกายที่เพิ่งกลายมาเป็นผู้ช่วยของตนเอง

อินเจียนพยักหน้า หยิบกระดาษสามสี่หน้าที่จัดเรียงไว้เรียบร้อยขึ้นมา นี่คือการเอกสารที่เขาทำงานล่วงเวลา เร่งรวบรวมมาตลอดทั้งคืน เมื่อ

อยู่ต่อหน้าหัวหน้าคนใหม่ เขาจำเป็นต้องแสดงออกให้ดีขึ้น

“ก่อนอื่นผมขอพูดถึงเบื้องหลังของวิดีโอนี้สักหน่อย วิดีโอคลิปนี้ถ่ายขึ้นในวันที่สิบเอ็ดกันยายนปีนี้ สถานที่คือห้องรวมความสามารถ ชั้น ม.หก โรงเรียนอาชีวศึกษาของเมืองเรา ผู้ถ่ายวิดีโอ ซึ่งก็คือเด็กผู้หญิงหน้ากลมที่ปรากฏตัวเป็นคนสุดท้าย เป็นผู้โพสต์วิดีโอลงในบล็อกส่วนตัวสองวันหลังจากนั้นชาวเน็ตก็เจอคลิปนี้ และถูกแชร์ต่อกันไปอย่างสนุกสนาน ชาวเน็ตส่วนใหญ่ที่ได้ดูวิดีโอนี้ล้วนเกิดความโกรธแค้น ความคิดอยากการบเด็กนักเรียนที่หมิ่นเกียรติอาจารย์เหล่านี้เริ่มลามจากในอินเทอร์เน็ตมาจนถึงในชีวิตจริง ว่ากันว่าตอนนั้นมีชาวเน็ตไม่น้อยเดินทางไปหน้าประตูโรงเรียนอาชีวศึกษาเพื่อดักเจอเด็กพวกนี้ สื่อใหญ่ต่างๆ ก็พากันทำรายงาน ภายใต้อาณัติ เด็กๆ พวกนี้จึงพากันไปขอโทษอาจารย์ อู๋หยินอู๋ที่ถูกกระทำหมิ่นเกียรติ อาจารย์อู๋หยินอู๋เองก็อยากให้เรื่องจบไปอย่างเงียบๆ ดังนั้นเมื่อสองสัปดาห์ก่อนเรื่องนี้จึงค่อยๆ เงียบหายไป แต่ว่าอาจารย์อู๋หยินอู๋เองกลับโดนโรงเรียนขอให้ลาออกเพราะเรื่องนี้”

“โรงเรียนไม่จัดการกับเด็กนักเรียน แถมยังขอให้อาจารย์ที่ถูกหมิ่นเกียรติลาออกอีกด้วย?” มู่เจี้ยนอวั้นขัดคำพูดของอินเจี้ยนด้วยความประหลาดใจ

อินเจี้ยนส่ายหัวด้วยความสนใจ “คืออย่างนี้...โรงเรียนอาชีวศึกษาในปัจจุบัน คุณก็รู้ เรื่องเงินมาเป็นอันดับหนึ่ง นักเรียนคือพระเจ้า อาจารย์ก็เป็นแค่คนงานเท่านั้น”

“แบบนี้ก็เรียกว่าการศึกษางั้นแหละ” บางทีอาจเพราะตัวเองก็ถือเป็นผู้ร่วมสายอาชีพ มู่เจี้ยนอวั้นจึงยิ่งโมโหมากขึ้น “ขนาดตัวโรงเรียนเองยังไม่เคารพอาจารย์ ก็ไม่แปลกหรอกที่นักเรียนจะกำเริบเลิบบานขนาดนี้!”

“อิม คนที่รู้เรื่องนี้ต่างโกรธแค้นกันทั้งนั้น อีกอย่าง เด็กนักเรียนพวกนั้นเองก็ไม่เคยกลับใจได้จริงๆ ภายนอกนั้นได้ขอโทษอาจารย์ไปแล้ว แต่โดยส่วนตัว การกระทำของพวกเขากลับชั่วร้ายมาก ถึงขนาดที่ยังไปด่าประจานชาวเน็ตที่มาดักรอพวกเขาด้วย ดังนั้นภายหลัง ขณะที่ยูเมนิดิสทำการรวบรวมโทษประหารชีวิต จึงมีคนมากมายฟ้องร้องถึงการกระทำ

ที่ชั่วร้ายของพวกเขา”

“สถานการณ์แบบนี้ ทำให้ตอนนั้นถึงไม่มีใครตื่นตัวระวังภัยเลยละ”
แน่นอนว่าสิ่งที่มูเจียนอวีนพูดถึงคือการตอบกลับข้อความในอินเทอร์เน็ต
พอมาดูตอนนี้ ในนั้นอาจมีเบาะแสคดีของ Eumenides แฝงอยู่ก็เป็นได้

เจ็รื่อหัวหัวเราะเสียงขึ้นพูดว่า “บอร์ตรบรวมโทษประหารชีวิตที่
พวกเราเก็บเอาไว้ นั่น เดิมทีก็มีเป้าหมายเพื่อหาเบาะแส แต่หลังจากที่ทาน-
เล้าห์ถูกฆ่าตาย ปริมาณการเข้าชมและตอบกลับบอร์ดนี้ก็อยู่เหนือการ
ควบคุมมากขึ้น การตอบกลับในปัจจุบันมีเพิ่มขึ้นถึงสี่หมื่นกว่าคอมเมนต์
ซึ่งหกพันกว่าคอมเมนต์ในนั้นคือรายงานการกระทำความผิดของคนอื่น
คิดจะวิเคราะห์หาเป้าหมายต่อไปของยูเมนิดิสละก็ ยากพอๆ กับการงมเข็ม
ในมหาสมุทรนั่นแหละ”

“แต่เมื่อวันก่อนหยวนจื้อปัง ‘อาจารย์’ ของยูเมนิดิสเพิ่งจะตายไป ใน
จุดนี้อาจไปกระทบใจเขา ทำให้เขารู้สึกไวต่อการดูหมิ่นเหยียดหยามอาจารย์
เป็นพิเศษ คุณควรจะต้องคิดถึงข้อนี้” มูเจียนอวีนถลึงตามองเจ็รื่อหัว
ด้วยความไม่พอใจ การจำแนกแยกแยะและเลือกข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเป็น
หน้าที่ของฝ่ายหลัง

เจ็รื่อหัวกลืนน้ำลายลงด้วยความเจ็บใจ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ค่อย
อยากยอมรับคำกล่าวหา นั่น แต่ก็ยังเปิดปากพูดว่า “ก็ได้ๆ ผมสะเพร่าเอง
ขอบคุณอาจารย์มูที่ตำหนิ”

มูเจียนอวีนสละบทหน้าไปทางอื่น สีหน้าผ่อนคลายลงไปเยอะ

ใจของหลัวเฟยกระตุกวาบ เหมือนเห็นเงาของใครบางคนอยู่ในตัวของ
มูเจียนอวีน ความไม่ยอมแพ้เหมือนกัน การใช้อำนาจบาตรใหญ่เหมือนกัน
การวิเคราะห์ทางจิตวิทยาของเธอก็มีต่อคดี Eumenides มีเหตุผลก็จริง
แต่จะให้เจ็รื่อหัวคาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ถึงขนาดนี้ ก็ดูจะฝืนใจคน
ให้ทำในเรื่องยากเกินไปหน่อย

แต่ปฏิกริยาตอบกลับของเจ็รื่อหัวกลับต่างไปจากตนเองในตอนนั้น
อย่างมาก เขาในตอนนั้นน่าจะถากถางกลับละมั้ง หากเวลาสามารถหมุน
ย้อนกลับ หากระหว่างเขากับเมิ่งอวีนมีใครคนใดคนหนึ่งไม่แก่งแย่งเอาชนะ

เรื่องราวในภายหลังจะเป็นยังไงนะ

เสียชีวิตที่ทุกอย่างเป็นอดีตแล้ว ตั้งข้อสันนิษฐานไปก็เท่านั้น หลังจากจิตใจของหลัวเฟยถูกระทบจนไม่คงที่เล็กน้อย เขาก็พาตัวเองกลับเข้ามาในห้องประชุมอันโอ่มีครึมอีกครั้ง “เอาละ ตัดไปที่คดีของเราเถอะ” เขาพูดกับอันเจี้ยน

อันเจี้ยนฉายภาพขึ้นจอโปรเจกเตอร์ ปรากฏเป็นภาพหนึ่งที่เล็งมองไปด้วยเลือด ศพสองร่างกองอยู่ในห้องที่ตกแต่งอย่างหรูหรา ใต้ร่างของพวกเขาคือพรมที่แต่เดิมเป็นสีเขียวบัดนี้ถูกย้อมด้วยเลือดสด กลายเป็นวงน้ำหมึกสีดำ

“นี่คือภาพจากสถานที่เกิดเหตุโรงแรมวั้นเฟิง ผู้ตายเชี่ยกวันหลงหยานหวั่ง ซึ่งก็คือนักเรียนชายสองคนที่ปรากฏตัวในวิดีโอคู่มือหน้าอาจารย์เมื่อครู่ บาดแผลที่ทำให้เสียชีวิตล้วนอยู่บริเวณลำคอ วิธีที่ใช้ทำร้ายคือวิธีเดียวกันกับเหตุการณ์ของทานเส้าหัง ที่เกิดเหตุมีหนังสือบอกกล่าวความตายทั้งไว้สามฉบับ ตัวอักษรที่ใช้ก็เหมือนกับในคดีก่อนหน้านี้” ในขณะที่อันเจี้ยนบรรยาย รูปภาพบนหน้าจอก็สลับสับเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ มีการถ่ายซูมภาพของผู้ตายในมุมต่าง ๆ สุดท้ายมาหยุดอยู่บนหนังสือบอกกล่าวความตายสามฉบับนั้น

“หนังสือบอกกล่าวสามฉบับ แต่มีคนตายแค่สองคน?” เจิงรื่อหัวโยนคำถามนี้ออกมา

“เด็กผู้หญิงคนนั้นได้รับหนังสือบอกกล่าวความตาย แต่กลับไม่ตาย ผู้ร้ายบีบให้อู๋หยินอยู่ติดมือข้างหนึ่งของตัวเอง เพื่อแลกกับชีวิตของเด็กผู้หญิง”

เจิงรื่อหัวยิ้มน้อย ๆ เข้าไปในผมอันยุ่งเหยิงแล้วเกาแกรก ๆ “มันมาแนวไหน”

“ตอนนี้อย่างไรไม่รู้แน่ชัด เพราะคนในเหตุการณ์สองคนต่างก็ยังไม่สามารถให้การกับตำรวจได้” อันเจี้ยนตอบ

“เด็กผู้หญิงเพราะว่าหวาดกลัวมากเกินไป ตอนนี้อารมณ์ยังไม่คงที่ อู๋หยินอยู่ก็เพิ่งผ่าตัด ยังอยู่ในช่วงสังเกตอาการในโรงพยาบาล จากเหตุการณ์

ที่เราพอจะเข้าใจ ขั้นตอนการก่อคดีครั้งนี้ของยูเมนิตัสคร่าว ๆ มีดังต่อไปนี้

“เขาใช้อินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์แยกกันติดต่อไปยังนักเรียนทั้งสาม และอาจารย์อุ๋นฮยอนู บอกว่าตัวเองเป็นนักข่าวหนังสือพิมพ์ อยากจะจัดการให้ทั้งสองฝ่ายมาสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการสักครั้ง เขาจับปากกับเด็กนักเรียนทั้งสามว่าจะให้คำตอบแทนอย่างงาม แต่บอกกับอาจารย์อุ๋นฮยอนูว่าสามารถใช้ความสัมพันธ์ของตัวเองช่วยทำให้เขาได้กลับมาทำงานอีกครั้ง และด้วยเงื่อนไขเช่นนี้ ทำให้ผู้อยู่ในเหตุการณ์เกิดความสนใจ ช่วงเช้าของเมื่อวานยูเมนิตัสโอนเงินเข้าบัญชีของอุ๋นฮยอนูสองพันหยวน ให้ฝ่ายหลังมาเปิดห้องที่โรงแรมวานเฟิง คนที่อยู่ในเหตุการณ์เหล่านี้จึงทำตามที่เขากำชับไว้ โดยมารวมตัวกันอยู่ในห้องนี้ที่โรงแรมวานเฟิงช่วงบ่าย ยูเมนิตัสเองก็มาตามนัดเช่นกัน ลงมือตามแผนสังหารของเขาจนสำเร็จ”

“แผนการอันสมบูรณ์แบบ” เจิ้งรื่อหัวยกไหล่ พูดด้วยความเสียดย และแฝงแววเลื่อมใสเล็กน้อย “ไม่มีขั้นตอนไหนที่ทิ้งเบาะแสไว้ให้เราสืบร่องรอยเลยสินะ”

“ไม่เพียงแต่ขั้นตอนในแผนการเท่านั้นที่ไม่มี ในสถานที่ก่อคดีเองก็ไม่ได้อะไรมาเหมือนกัน” น้ำเสียงของอิ่นเจียนฟังดูอับจนหนทางเล็กน้อย “ไม่มีรอยนิ้วมือ ไม่มีรอยเท้า ไม่มีรูปพรรณจากปากคำคนในที่เกิดเหตุ ก่อนที่เขาจะเข้ามาในห้องได้สวมถุงมือ ถุงคลุมรองเท้าและผ้าคลุมหัวเรียบร้อยแล้ว ขณะเดียวกันเขาก็หลบกล้องวงจรปิดของโรงแรมได้อย่างสมบูรณ์แบบ ในกล้องวงจรปิดอย่างมากที่สุดก็เห็นแค่หลังของเขาเท่านั้น”

ดูเหมือนอิ่นเจียนอวีนจะไม่พอใจกับท่าทางหมดอาลัยตายอยากของเพื่อนร่วมงานทั้งสองอยู่บ้าง เธอใช้คำพูดปลุกขวัญกำลังใจ “แต่ว่าคราวนี้พวกเราเป็นคนอยู่ในเหตุการณ์สองคน พวกเขาเคยเผชิญหน้ากับยูเมนิตัสมาก่อน นี่อาจจะเป็นช่องโหว่ที่สำคัญในการสืบสวนและไขคดีของเราก็ได้”

“ถูกต้อง ประเด็นสำคัญอยู่ตรงนั้นแหละ!” คนที่พูดคือหลัวเฟย พอเขาเปิดปาก ทุกคนที่อยู่ในที่นั่นล้วนย้ายสายตามารวมกันที่ตัวเขา

หลัวเฟยกลับยังคงมองอิ่นเจียนอวีน “ตอนนี้พวกเราต้องการให้คุณไปแตะกระดูกชิ้นนี้มา”

ม่เจี้ยนอว้นยืมบางๆ “คุณหมายถึงเด็กผู้หญิงคนนั้นใช่ไหม”

หลัวเฟยพยักหน้า “ด้านหนึ่งรักษาสภาพจิตใจ อีกด้านหนึ่งก็สอบถามรายละเอียดมาด้วย คุณเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้ ผมไม่ลงความเห็นที่เป็นรูปธรรมอะไรแล้ว ผมแค่ต้องการรายงานการวิเคราะห์จากคุณเท่านั้น”

ม่เจี้ยนอว้นส่งรอยยิ้มมั่นใจกลับมา

“ส่วนด้านของอุ๋หยินอู่...” หลัวเฟยหันหน้ามามองที่อันเจี้ยนอีกครั้ง “คุณติดต่อกับทางโรงพยาบาลหน่อย ขอแค่แพทย์ตรวจสภาพร่างกายเขาแล้วอนุญาต ก็จัดการให้ผมได้เจอกับเขาทันที”

“เข้าใจแล้วครับ!”

“งั้นก็ไม่มีเรื่องอะไรให้ผมต้องทำแล้วสินะ” เจิงรื่อหัวบิตชี้เกียจอย่างเหนื่อยหน่าย จากนั้นจู่ๆ ก็พูดเสนอตัวขึ้นมา “หรือไม่ก็ให้ผมไปกับอาจารย์ม่ตู้โหม”

หลัวเฟยปฏิเสธคำแนะนำของเขาทันที “ไม่ คุณมีภารกิจที่สำคัญมาก ผมต้องการให้คุณตรวจสอบตั้งแต่เดือนมกราคมปี 1985 ข้อมูลของเด็กในเมืองนี้ที่หายตัวไป เด็กกำพร้า รวมถึงเด็กเร่ร่อนทั้งหมด อายุตั้งแต่เจ็ดถึงสิบสาม คุณจะตรวจสอบยังไงผมไม่สน ผมแค่ต้องการรายงานการวิเคราะห์จากคุณเท่านั้น คุณเข้าใจความหมายของผมไหม”

ท่าทางเบือนหน้าของเจิงรื่อหัวเปลี่ยนเป็นกระตือรือร้นขึ้นในฉับพลัน “ยูเมนิตัส คุณต้องการให้ผมตามหาเขาเหรอ”

“ใช่แล้ว” หลัวเฟยเงิบไปสักพัก จากนั้นจึงอธิบายความคิดของตัวเองอย่างละเอียดออกมา “การที่หยวนจื้อปิงมีผู้สืบทอด คนคนนี้จะต้องเป็นเด็กที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับใดๆ กับสังคม เด็กคนนี้จะโตมากไม่ได้ ไม่อย่างนั้นจะไม่สามารถควบคุมความคิดของอีกฝ่ายได้ แต่จะเด็กเกินไป ไม่ได้เช่นเดียวกัน เพราะเขาไม่สามารถดูแลอีกฝ่ายได้ตลอดเวลา ดังนั้นเด็กคนนี้ก็จะต้องดูแลตัวเองได้ในเบื้องต้น ผมจึงกำหนดอายุไว้ระหว่างเจ็ดถึงสิบสามปี หยวนจื้อปิงออกจากโรงพยาบาลในเดือนมกราคมปี 1985 การตามหาผู้สืบทอดของเขาน่าจะเริ่มมาตั้งแต่ตอนนั้น และจากความสามารถที่ยูเมนิตัสแสดงออกมา อย่างน้อยเขาต้องได้รับการฝึกฝนมาเกิน

สิบปี ซึ่งช้าที่สุดคือปี 1992 เขาก็น่าจะกลายมาเป็นลูกศิษย์ของหยวนจื่อป๋องแล้ว”

“ได้เลย ผมเข้าใจแล้ว!” เจิงรื่อหัวตบมือ “ระยะเวลาห่างกันมากขนาดนี้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยจริงๆ แต่ว่า...” อยู่ๆ เขาก็ส่งเสียง “ฮิ” ออกมาแล้วเปลี่ยนเรื่องพูด “ผู้การหลัว คุณต้องส่งคนตามประกบอาจารย์มู่เน่ครับ เรื่องเมื่อวันก่อน...”

หลัวเพยยิ้มอย่างรู้ใจ เข้าใจที่เมื่อครูเจิงรื่อหัวเสนอตัวไปกับมู่เจี้ยนอวี่น ที่แท้ก็เป็นห่วงความปลอดภัยของอีกฝ่าย แม้ว่าเต็งหัวจะตายไปแล้ว แต่ก็ยากที่ลูกน้องของเขาจะไม่มาสร้างความเดือดร้อนให้อีก

“ได้สิ ผมจะจัดการให้หลัวซงรับผิดชอบเรื่องความปลอดภัยของอาจารย์มู่”

มู่เจี้ยนอวี่นมองไปที่เจิงรื่อหัวแวบหนึ่ง สีหน้าปีติยินดี ดูท่าไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงที่แข็งแกร่งสักแค่ไหนก็ยังชอบความรู้สึกที่ถูกปกป้องอยู่ดี

“ทุกคนมีคำถามอะไรอีกไหม” หลัวเพยรออยู่สักครู่ เห็นว่าไม่มีใครมีข้อสงสัย จึงลุกขึ้นยืน “เออะ เลิกประชุม ทุกคนไปลงมือทำงานของตัวเองเถอะ”

อันเจี้ยนก็ลุกขึ้นตามด้วย “ผู้การหลัว ทางด้านของท่านเฮ้อ...”

“อืม ผมกำลังจะพูดกับคุณพอดี” หลัวเพยมองนาฬิกาข้อมือ “สิบโมงตรงพวกเราไปเบิกตัวขามาสืบสวนพร้อมกัน”